

Ne hagyjuk abba az imát a békéért!

Interjú Popovicsné Palojtay Mártával,
a kárpátaljai karitászs válságstábjának
koordinátorával

Popovicsné Palojtay Mártával, a kárpátaljai egyházmegyei karitászs válságstábjának koordinátorával beszélgettünk a menekültek befogadásáról, a mostani tennivalókról, az orosz-ukrán háború kitörése után három hónappal.

– A háború kezdetén Lucsok Miklós püspök, a Munkácsi Egyházmegye apostoli kormányzója a már meglévő egyházmegyei karitászs mellett létrehozott egy válságstábot. Ennek egyik vezetőjének Önt, a püspökség pasztorális tanácsának munkatársát kérte fel. Milyen kihívásokkal kellett szembenéznie akkor?

– A karitászmunkatársakkal korábban is kapcsolatban voltam, sokukat ismertem már, együtt kezdtünk el dolgozni. Hirtelen azzal kellett szembesülnünk, hogy rengeteg menekült érkezett Kárpátaljára, és ezzel párhuzamosan, rögtön az első napokban, számos munkatársunk elhagyta az országot.

(Folytatás a 9. oldalon)

Fotó: Fábíán Attila

„Valóban szent vagy, Istenünk...”

Misekommentár
– Fehérváry Jákó OSB
írása a 4. oldalon

Hivatás az emberekért, a házasságokért

Beszélgetőkönyv
Bíró László püspökkel
8. oldal

A misszionárius az, aki odalép az emberekhez

Találkozás Sirák Borival,
a Katolikus Shalom
Közösség tagjával
11. oldal

Biztonsági garanciáink: megtérés, ima és engesztelés

Fatimai mise Hercegszántón

Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek mutatta be a hercegszántó-máriakerti kegyhelyen az idei első fatimai engesztelő szentmisét május 13-án. A búcsújáróhely érdekessége, hogy itt található az ország legnagyobb Mária-szobra. Az ünnepre közel ezren érkeztek az ország minden tájáról, sőt határainkon túlról is.

(Folytatás az 5. oldalon)

Közösségi ház Budapest-Istenhegyen

Erdő Péter bíboros áldotta meg
az új kétszintes létesítményt

Erdő Péter bíboros, prímás május 22-én szentmisét celebrált, majd megáldotta az Istenhegyi Szent László Plébánia új közösségi házát. A hívek a főváros legmagasabban fekvő templomkertjét is megtöltötték.

Két régóta dédelgetett tervét váltotta valóra az Istenhegyi Szent László Plébánia közössége.

(Folytatás az 5. oldalon)

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó Muszájból, zsörtölődve szolgálsz, vagy örömmel, felszabadultan?

Május 21-én újra személyes találkozó formájában gyűlhetett össze Nagymaroson az a körülbelül ezer fiatal, akik saját adományaik, szolgálatuk megismerésében mélyülhettek el a nap folyamán. A találkozó mottója szokatlanul és egyben felhívóan csengett: „Valamire való vagy”. A nap főelőadója Süveges Gergő újságíró, tréner volt, a délutáni szentmisét pedig Marton Zsolt váci megyéspüspök mutatta be.

A reggeli nagy eső miatt a fiatalok a templomban kezdték imádsággal és szentlélekívó énekekkel a találkozót. A zenei szolgálatot egész nap a Bánszki Band végezte. Dobszay Benedek OFM köszöntötte a résztvevőket, majd az alkalom témájának ismertetése előtt elmondta, az elmúlt időszak online találkozó után októberben kilencszázötvenen vettek részt a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón. Bejelentette, hogy az őszi alkalmat október elsején tartják.

(Folytatás a 3. oldalon)

Kortárs képzőművészek
Pillinszky János ihletésében
A kereszttápa 50
Boldog IV. Károly 100

Nagymarosi Ifjúsági Találkozó

Muszájból, zsörtölődve szolgálsz, vagy örömmel, felszabadultan?

(Folytatás az 1. oldalról)

Balázs András atya és Földvári Kati, a találkozó házigazdái – miután elállt az eső – a plébániakertben köszöntötték a különböző egyházmegyékből érkezett fiatalokat, a görögkatolikus és a határon túli vendégeket, és nem utolsósorban Palánki Ferenc ifjúságért felelős debrecen-nyíregyházi megyéspüspököt.

Süveges Gergő újságíró, tréner, négygyermekes családapa egy rövid történettel kezdte előadását, mely egy leendő hegedűművész vizsgálódásáról szólt. A zenész szinte eggyé vált a hangszerével, a bírálói mégis valamit hiányoltak a tökéletes előadasmód ellenére. A tanakodás végén a vizsgálzó kimondta: „Nem szeretek hegedülni.”

Vajon kell-e hegedülnöd, ha nem szeretsz? Isten beleerőlteti a hegedűt a kezedbe? – tette fel a kérdéseket a szónok. – Egyesek, mivel egy jó keresztény szenved, Isten iránti elkötelezettségüket vélik kimutatni, az összeszorított foggal, de „hegedülnék”. Pedig ha valaki nem szereti a tevékenységét, az nem használ senkinek.

Mikor hatékonyabb a szolgálat? Ha muszájból, zsörtölődve, vagy ha felszabadultan, örömmel végzik? – szegezte a hallgatóságnak a kérdéseket. – Szolgálni alapvetően öröm, de ez nem jelenti azt, hogy időnként ne lenne nehéz vagy bosszantó. Isten biztosan küld jeleket arról, ha valakinek más a szolgálata, mint amit végez, és drukkol, hogy az illető meglássa ezeket.

Isten igazat mond nekünk: nem mindenre vagy semmire, hanem valamirevalók va-

nővekedésére”. Személyre szabott ajándékaik vannak, hiszen ezek kombinációját rajtam kívül kevesen kapják meg. Ingyenesen kapom őket, tehát nincs okom büszkélkedni velük, inkább az a dolgom, hogy felfedezem, megköszönöm és használom őket. Krisztus testének minden tagja kap ajándékokat. Mivel a testnek sok tagja van, a képességeket Isten elosztotta közöttünk egymás szolgálatára.

Rengetegféle adomány van, mert Isten végtelen és hallatlanul kreatív. Nem tudjuk mind megnevezni, de cso-

portosítani tudjuk őket, még hozzá három fő típusba. Az elsőbe tartoznak a fejlesztő adományok, melyek a közösség életét alakítják. Ilyen az adakozás, a vendégszeretet, a szervezőkészség, a kreativitás vagy a zene. A másik nagy kategória a hozzájáruló típusú adományok, mint a lelkesítés, evangelizálás, lelkigondozás, vezetés, tanítás, segítségnyújtás. A megújító adományokhoz tartoznak az ima, megkülönböztetés, nyelveken szólás és a gyógyítás – magyarázta az előadó.

kednek mások adományaira, pedig valójában felszabadító érzés, ha Isten mást ajándékozott meg ezekkel – tette hozzá.

Adományainkat alapvetően egy életre kaptuk, ezek nem változnak, nem cserélhetők. Bátran építhetünk rájuk, Isten nem fogja visszavenni őket. Ugyanakkor érdemes megkülönböztetni őket a kötelességeinktől és feladatainktól – figyelmeztetett Süveges Gergő. – Minden keresztény dolga az evangelizálás, az adakozás, a szegényekhez odafordulás, és a templomot is ki kell takarítani. A felada-

tok elől tehát nem tudunk elbújni az adományok mögé.

Az előadó ismertette azt a hét lépést, amely által felismerhetjük a saját ajándékainkat. Ezek az ima, a szolgálatra való felkészülés, a tájékozódás, annak megfigyelése, mi okoz örömet. Biztatott, hogy bátran kísérletezhetünk, de érdemes ellenőrizni, működik-e az adományom, és érdemes visszajelzést is kérni másoktól.

Ha már ismerem az adományaimat, meg kell keresnem, mit kezdjek velük, hi-

mondott ennek alátámasztására, mely sok vidám pillanatot szerzett a hallgatóságnak.

Az előadást követően az eucharisztikus Jézus előtt gondolták végig a fiatalok, melyek azok az értékek, amelye-

ket az Egyház építésére és a szolgálatra kaptak.

Az imádságban való elmélyülést különböző fakultációk követték. Süveges Gergő a plébániakertben segítette önismeretre az érdeklődőket, különböző lelki karakterekhez ismert szenteket kötvé. Kerényi Lajos SP a templomban beszélt a személyiség kibontakozásáról magával ragadó frissességgel és kedvességgel. A Kálváriadombon Brückner Ákos Előd, Somogyi Sándor, Fülöp Ákos és Balázs András atyák feleltek a résztvevők kérdéseire. A Szent Márton Közösségi Ház nagytermében az Iránytű Hivatástisztázó Műhely tartott foglalkozást a 18 és 35 év közötti fiataloknak, az udvaron eközben a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola hallgatói forgószínpadszerűen, három csoportban szintén ezt a korosztályt segítették önismeretre.

Míndeközben csendes szentségimádásra volt lehetőség az altemplomban, a 18 év alattiak a gyermek- és kamaszmaros eseményein vehettek részt.

A délutáni szentmise főcelebránsa Marton Zsolt váci megyéspüspök volt. A sok szerzetes és pap között Kerényi Lajos atya és Beer Miklós püspök is koncelebrált.

Marton Zsolt a szentmise bevezetésében elmondta, püspökként életében először van a nagymarosi találkozón élőben (és nem online). A házigazda püspök kifejezte örömet amiatt is, hogy tizenkét éven át együtt szervezték a találkozót az „ős öregekkel”, akiket azóta is a szívében hordoz.

Köszöntötték Fülöp Ákos atyát, akit 30 évvel ezelőtt júniusban szenteltek, és a nagymarosi találkozókért mindig rengeteget tett. Az ünnepelt pedig a 70 éves papszentelési évfordulót ünneplő, 95 éves Kerényi Lajos atyára terelte a figyelmet, akit vastaps köszöntött. A nagymarosi alapítók közül Sillye Jenőt is köszöntötték, aki most ünnepelt 75. születésnapját. Meglepetésképpen Erdő Péter bíboros, prímás kedves, Jenőt méltató szavait felvételről játszott-

ták be. Az ünnepeltek között Varga Miklós Péter atyát is említették, majd Marton Zsolt Ferenc pápa gondolatára utalt örömteli megjegyzésével: itt vannak az ünnepeltek között a „lelki nagypapáink”.

Az Apostolok Cselekedeteiből vett olvasmány az apostolok közti vita elcsitításáról szólt, a Szentlecke pedig a Jelenések könyvéből a megdicsőült egyházat mutatta be, az Új Jeruzsálemet, melyet a Bárány világossága ragyog be. Szent János könyvéből az evangéliumi szakasz a parancsok megtartásával kifejezett szeretetről szólt, a Vigasztaló ígérteréről, a

házban: az evangélium továbbadása.

Aki szeret engem, megtartja tanításomat – utalt a püspök az evangéliumra, majd beszámolt egy lelkeségi mozgalmáról, akik nem választottak maguknak habitust, hanem egymás iránti szeretetükkel akarták megmutatni Jézushoz való hűségüket és szeretetüket.

Ha Jézus tanítását megtartjuk és tanúságot teszünk róla, sugárzik az életünk. „A jézusi békéről tudunk tanúságot tenni, ami nem a temetők némasága, a hangstúdiók csöndje, hanem acélos öröm, biztonság és nyugalom” – hangsúlyozta a megyéspüspök. Felidézte, amikor héberül tanultak, az egyes szám az „ő” volt (az Isten), tehát először vele kell békében lennünk, és akkor képesek leszünk egymással és önmagunkkal is. Ez a béke bármilyen helyzetben velünk tud maradni.

„Valamirevaló vagy az Egyházban. Kérd a Szentlelket, mutassa meg a hivatásodat, a küldetésedet. Legyen a Szentlélek a mi influenszörünk, és általa legyünk mások influenszerei” – zárta beszédét a püspök.

békességről, melyet Jézus nem úgy ad, mint ahogyan a világ adja.

Marton Zsolt homíliájában elmondta, Jézus búcsúbeszéde a lelki-szellemi végrendelete, melyben az utolsó vágyát, óháját fejezi ki. Jézus a szeretet evangéliumának továbbadásáról, az Atyával való kapcsolatról és a Szentlélek eljöveteléről beszél, aki „megtanít titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek”. A püspök, hogy ennek hétköznapiakban is tapasztalható valóságát bizonyítsa, felidézte egy emlékeztető dogmatörténeti vizsgáját.

Jézus részleteket nem mond el az evangéliumokban, ezek kibontását rábízta a Szentlélekre – folytatta beszédét. – A rózsabimbóban sem látszanak a szirmok, idő kell, hogy kibontakozzanak. Ilyen a krisztusi tanítás is: rábízta az Egyházra az összes apró részletekért kibontását. Az Egyház élő tapasztalata a Szentlélek működése, amiben nekünk is helyed van – hangsúlyozta a püspök. – Ne nyugtalankodjék a szívetek és ne csüggedjen, mert valamirevalók vagytok, mindenkinek hivatása és feladata van az Egy-

Brückner Ákos Előd atya a nap végén buzdította a jelenlevőket, fogalmazzák meg, mit visznek haza. Nem akármirevalók vagyunk, hiszen Jézus adta magát értünk. A 12. század apostola, Szent Bernát mindennapos gyakorlatát ajánlotta mindenkinek, aki megkérdezte: „Uram, mit akarsz velem? Bernát, mire születél?”

A gyermekmaros ünnepélyes bevonulása után egyik vezetőjük hangsúlyozta: „Itt vannak a jövő tornacipős szentjei”, majd azt is elmondta, hogy 183 gyerek vett részt a mai gyermekmaroson, és 40 fős önkéntes közösség segítette a munkájukat.

A szentmise végén Sillye Jenő a színpadra ment, és hálaadásképpen mindenkinek nagy örömeire felhangzott az emblematis dal: „Múlnak az évek...”. Az éneken elhangzott az is: „Jöjjön a földre igazi béke”, s mialatt zengett a környék, egészen szürreális módon egy hófehér galamb az oltár fölé repült, majd három kört tett, és a Duna felé vette útját.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Pesti Dóri,
Tibély Gergő

gyunk. „Álmódott rólad és elképzelte, hogy boldog leszel, ehhez ajándékokat adott, olyan ajándékokat, amivel másokat is boldoggá tudsz tenni.”

A Szentírásban több helyen is olvashatunk a Lélektől kapott adományokról: „olyan különleges képességek, melyeket Isten ingyenesen, kegyelemből ad Krisztus teste minden tagjának az Egyház

Honnan tudhatom, hogy nekem milyen adományaim vannak? – kérdezte a fiataloktól. – A tevékenység során érzett öröm nem biztos útjelző, hiszen vannak, akik hamisan énekelnek, bár nagyon lelkesen, mások pedig nehéznek élik meg a szolgálatukat, mégis kaptak rá adományt. A saját ajándékaink felismerésében segít, ha látom, milyenek nincsenek nekem. Egyesek irigy-

szen nem tudjuk azonnal használni őket. Ha valaki gyógyításra kap hívást, el kell végeznie az orvosi egyetemet, tanulnia kell. Kibontakoztatásukért felelősek vagyunk, mint ahogy azért is, hogy a közösségünkben nyilvánvalóvá váljon, kinek mit ajándékozott a Lélek, és segítsék egymást ezek felfedezésében és kibontakoztatásában. Befejezőképpen egy rövid mesét

A BIBLIA ÜZENETE

„Én vagyok az út...”

Lk 24,46–53

Hová is ment Jézus? A mennybe. Hogy jutunk oda? Tamás apostolnak erre megadta a választ: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6). Vagyis úgy, ha Jézus útján járunk: vele, benne és általa élünk. Jézus mennybemenetele ünnep, és nem szomorúság. Miért is? Mert Jézus nem kilép az életünkől, hanem a Szentháromság életébe visz minket. Nem faképnél hagy, hanem előremegy, nem cserbenhagy, hanem helyet készít nekünk, ahová hazavár.

Jézus Krisztus mennybemenetele életünk célját mutatja, a mennyországot. Krisztus úgy megy el, hogy velünk marad. Mindennap felfedezhetjük, hogy nem vagyunk egyedül, és az, aki velünk van, csupán azt szeretné, hogy már most vele, benne és általa éljünk, vagyis otthon legyen nálunk.

Szent Lukács azzal fejezi be az evangéliumát, amivel az Egyházzal szóló írását, az *Apostolok cselekedeteit* kezdi: Jézus mennybemenetelel. Ezzel hangsúlyt ad annak, hogy Jézus a mennyből, az Atyától jött közénk, és emberségünket az Atyához vitte, miközben személyével mindig is az Atyánál volt.

Az első és az utolsó találkozó mindig döntő. Jézus és tanítványai esetében ez különösen igaz. Az első találkozás gyökeresen megváltoztatta az életüket, az utolsó pedig értelmet adott ennek a megváltozott életnek. Szabad mindezt magunkra vonatkoztatva értelmezni: „Ha tudod, hogy utoljára találkozol Jézussal, mit mondasz neki? Hányszor kesergünk: „meg kellett volna mondani...”

„Maradjatok a városban, míg erő nem tölt el benneteket a magasságból!” Jézus a mennybe megy, és oda visz minket is. A magányban nincs vigasz. A közösség éltet, vigasztal, erőt ad: a tanítványok együtt imádkoznak, együtt örülnek, együtt magasztalják Istent. Együtt erősek. Az erővel, az áldással még erősebbek. Mi is erősek lehetünk. A feladat világos: hirdetni a megtérést és a bűnbocsánatot.

A küldetés egyértelmű: a föld határáig tanúságot kell tenni a Messiásról. Jézus evangéliuma minden ember számára örömhír, függetlenül attól, melyik nemzethez vagy kultúrához tartozik valaki.

Jézus megígérte, hogy kegyelmet ad ehhez a misszióhoz, és jelen lesz tanítványai között a Szentlélek által. Jézus Krisztus nem használati utasítást ad övéinek, nem is GPS-koordinátákat, hanem a Szentlelket, aki tanítja, emlékezteti és erővel tölti el őket.

Jézus eltávozik, de a Lélekre még várni kell. Ez az imádságban együtt maradó, de még „hallgató Egyház” pünkösdkor vált tettekre. A Szentlélek eljövetelekor az igazság mozgásba jön, az elmélet életté válik, a húsvéti hír terjedni kezd, megtörik a félelem, felpattannak a záradak, megnyílnak az ajkak és a szívek.

A világtörténelem legdöbbenetesebb néhány napja az a vákuum, ami Jézus mennybemenetele és az első pünkösöd között tátongott. Jézus már nem jelenik meg többé övéinek, már a mennybe ment, a Lélek pedig még nem jött el. Hiába terjedt a feltámadás örömhíre húsvét hajnalán, az Egyház még mozdulatlan volt. Az apostolok félttek, és zárt ajtók mögött hallgattak. Pünkösdig tiltott volt a misszió, hiszen a Lélek tette érthetővé „a húsvéti leckét”. Előbb a Lelket kellett befogadniuk az apostoloknak, és csak ezután kelhettek útra, hogy tanúskodjanak Isten szeretetéről.

A búcsúzó Jézus nekünk is üzeni: előbb fogadd be a Lelket, aztán légy a tanúm, és áldott leszel.

Jézus mennybemenetele egyúttal küldetésünk kezdete. Küldetésünk lényegét tömören így lehet meghatározni: tanúskodni. Mi is tanúk vagyunk, ha nem is szemtanúk. De tanúságunk mégis a feltámadt Krisztustól kapott misszió: megtérést, bűnbocsánatot hirdetünk, és áldást adunk.

Németh Norbert

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (74.)

Görögkatolikus Egyházunk liturgikonja arról is rendelkezik, hogy vízkereszt ünnepén milyen antifónákat kell énekelni a Szent Liturgia elején. Ezen az ünnepen Jézus Krisztusnak a Jordánban való megkeresztelkedését ünnepeljük mint fontos üdvtörténeti eseményt. Ugyanakkor tudni kell, hogy szentatyáink mindig zsoltárversekből válogatták össze az antifóna verseit. Így természetes, hogy az ünneplésben előképekként tekinthetünk ezekre.

A vízkereszt első antifóna első verse így szól: „Kijöven Izrael Egyiptomból, Jákob háza az idegen nép közül” (Zsolt 113,1). A zsoltáros „honfoglalási énekként” fogalmazta meg ezt az egész zsoltárt. A választott népnek az egyiptomi rabszolgaságból való kiszabadítását ünnepli benne. Éppen ezért kétszer énekeltek évente: egyrészt a Vörös-tengeren való átkelésnek, vagyis a kivonulás kezdetének az emlékére, másrészt pedig a Jordánon való átkelésre, vagyis az Ígéret Földjének elfoglalására emlékezve. Igen, így kezdődött a választott nép megszabadítása. S így kezdődött Isten újszövetségi népének megszabadítása is, mivel Jézus a názáreti zsinagógában történő nyilvános fellépése előtt elment a Jordán folyóhoz, hogy megkeresztelkedjék. Az első antifóna második versét ennek fényében már könnyebb és közvetlenebb módon lehet ér-

telmezni: „A tenger látta ezt és futott, a Jordán visszafordult” (Zsolt 113,3). A zsoltáros tehát nemcsak Mózes, hanem Józsuét is felidézi a vízen való átkelés miatt (Józs 3,16–17). Liturgikus szövegeink pedig szinte hemzsegnak attól a gondolattól, hogy Jézus megkeresztelkedése miatt „megrettentek a vizek”. A nagy vízszentelési szertartás különösen hatékonyan mutatja be ezt.

A második antifóna mindkét zsoltárverse a hálaadásról szól. A zsoltáros egyénileg adott hálát Istennek a halálos veszedelemből való megszabadulásáért. Ez az egyéni hálaadás lehet egyben az Isten újszövetségi népéé is: az Egyházban, a templomban imádkozók közösségéé is. Az első vers így szól: „Szeretem, mert az Úr meghallgatta könyörgésem szavát” (Zsolt 114,1). Igen, egyetemesen mondható – érthetőbbé téve a Liturgiába átvett szöveget –, hogy „szerelem az Urat”, mégpedig azért, mert meghallgatta kérésemet. S ezt a tudatot teszi érzékeltevé a második antifóna második verse: „Mert hozzám hajtotta fülét, azért segítségül hívom őt napjaimban” (Zsolt 114,2). A hálaadáshoz a hívő nép kérése társul a refrénben: „Üdvözíts minket, Isten Fia, ki a Jordánban János által megkereszteltetted, énekelünk néked: Alleluja, alleluja, alleluja.” Jézus nyilvános fellépése előtt különösen hatásosnak

érezhetjük ezt az énekverset. Kérjük tőle az üdvözítésünket, mielőtt útját megkezdi.

A harmadik antifóna így hangzik: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó; mert örökkévaló az ő irgalmassága” (Zsolt 117,1). A keresztény nép számára is érvényes felszólítás ez a hálaadásra. Ki ne tapasztalta volna életében Isten jóságát? Ennek csak alátámasztása az, amit a második rész állít elénk: az ő irgalmassága örökkévaló. Ez tapasztalható a vízkereszt eseményben is, amely előkészíti Jézus nyilvános fellépését.

Ivancsó István

MÁJUS 29., VASÁRNAP – URUNK MENNYBEMENETELE (Szent VI. Pál pápa, Magdolna, Teodózia) – ApCsel 1,1–11 (Jézus az apostolok szeme láttára föl-emelkedett az égbé.) – Ef 1,17–23 (Isten Jézus Krisztust a mennyben jobbjára ültette.) vagy Zsid 9,24–28; 10,19–23 (Krisztus magába a mennybe lépett be.) – Lk 24,46–53 (Jézus elbúcsúzik tanítványaitól, megáldja őket, és visszatér a mennybe.) – **Énekrend:** Ho 95 – EE 562, 417, Ho 95 – EE 118, Ho 123 – EE 564, Ho 96 – EE 119. **MÁJUS 30., HÉTFŐ – Szent István király ereklyéinek átvitele emléknapja** (Janka, Nándor, Zsanett) – ApCsel 19,1–8 – Jn 16,29–33 – **Zsolozsma:** III. zsoltárhét. **MÁJUS 31., KEDD** (Angéla, Petronella) – ApCsel 20,17–27 – Jn 17,1–11a. **JÚNIUS 1., SZERDA – Szent Jusztínusz vértanú emléknapja** (Tünde, Pamela, Kund) – ApCsel 20,28–38 – Jn 17,11b–19. **JÚNIUS 2., CSÜTÖRTÖK – Szent Marcellinus és Szent Péter vértanúk emléknap-**

SZENTMISEKOMMENTÁR

„Valóban szent vagy, Istenünk...”

„A pap kitárt karral mondja: »Valóban szent vagy, Istenünk, minden szentség forrása.« Kezét összeszte, majd a felajánlott adományok fölé terjesztve mondja: »Kérünk, szenteld meg ezt az adományt, áraszd le rá Szentlelkedet,« – kezét összeszte, keresztet rajzol a kenyér és a kehely fölé, mondván: »hogy számunkra a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére legyen.«”

(Római misekönyv, 102–103, II. Eukarisztikus ima – Epiklézis)

A Szentlélek első fajsúlyos teológusa Nagy Szent Bazil volt, aki *A Szentlélekről* című értekezésében a Szentlélek istenségét tagadó korabeli eretnekségekkel szemben amellet szállt síkra, hogy ő a Szentháromságnak az Atyával és a Fiúval egyelényegű személye. Ezzel a művével alapozta meg a Konstantinápolyban tartott második egyetemes zsinat tanítását a Szentlélek istenségéről, akit az ott elfogadott hitvallás szavaival „épp úgy imádkunk, mint az Atyát és a Fiút”. Bár az első lélek hívó imát már egy, a II–III. század fordulójáról származó kánonban, a római Hyppolitusnak tulajdonított *Traditio Apostolica* eucharisztikus imájában is megtaláljuk, a bizánci liturgiában épp Szent Bazil tanítása és az I.

Konstantinápolyi Zsinat hatására nyert véglegesen polgárjogot az epiklézis, mintegy az eretnekekkel szembeni erős állításként, hangsúlyozva, hogy a liturgiában az ő isteni működése nyomán válnak a szent színek Jézus testvéé és vérévé.

A latin Egyház legrégebbi eucharisztikus imájában, a *Római kánonban* a szó szoros értelmében vett epiklézis nem szerepel, hiszen a konszekráció szavai előtti áldó ima nem említi a Szentlelket. Ennek oka az is lehet, hogy a latin Egyházban a Szentlélek Istenségét kétségbe vonó eretnekségek nem játszottak komoly szerepet, így nem érezték szükségét annak, hogy külön megemlítsék tevékenységét az Eucharishtiában. Az magától értetődő volt, a fölé való hallgatás nem tűnt tevékenysége megkérdőjelezésének, lekicsinylésének.

A II. Vatikáni Zsinat utáni liturgikus reform viszont, éppen a keleti liturgiák teológiai gazdagságától ihletve és ökumenikus szempontoktól vezérelve, nagy hangsúlyt helyezett a Szentléleknek a liturgiában betöltött egyedülálló, lényegi szerepére és működésére. A *Római misekönyv* új eucharisztikus imáiban kulcsszerepe van az epiklézisnek, azaz a lélek hívásnak. A *Római misekönyv általános rendelkezéseiben*

ezt olvassuk az epikléziszről: „benne az Egyház külön fohászokkal esedezik Isten erejéért, hogy az emberektől felajánlott adományok átváltozzanak, azaz legyenek Krisztus Testvéé és Vérévé; a szeplőtelen áldozati adomány pedig legyen üdvössége azoknak, akik azt a szentáldozásban magukhoz véve abban részesülnek” (A *Római misekönyv általános rendelkezései*, 79 c).

Azért kérjük tehát az Atyától a Szentlélek elküldését, hogy a felajánlott áldozati adományok, a bor és a kenyér Krisztus testvéé és vérévé „lelkesüljenek”. A Lélek ott fúj, ahol akar. Hisszük, hogy a liturgiában ezt akarja: amikor hívjuk, eljön, átalakít, átelkesít. Óáltala lesz a liturgia emberi elemekből építkező munkája Isten műve. A Lélek ott fúj, ahol akar. De részéről ez nem valamiféle kiszámíthatatlan szeszélyességet jelent, a mi részünkről pedig nem azt, hogy az epiklézisben mágiát úznénk, megpróbálva hatalmunk alá vonni a szuverén Szentlelket. Nem. Hanem a liturgiában a Lélek – merthogy neki ez a természete és a tevékenysége – átalakító erejével bekapcsol minket a Szentháromság szeretetébe.

Fehérvári Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Szent Pamphilosz

Június 1.

Előkelő pogány család fia volt, Beryt legjobb iskoláiban tanult, majd állami hivatalnok lett. Amikor megismerte a kereszténységet, lemondott tisztségéről, és Alexandriába utazott teológiát tanulni. A *Szentírás* és a keresztény irodalom szakértője lett, a nagy elődök közül különösen megkedveltette Órigenészt.

Tanulmányai befejeztével a palesztinai Cezáreába ment, ahol Agapiosz püspök pappá szentelte. Pamphilosz egész apai örökségét szétosztotta a szegények között, és aszketikus életet élt.

Sevillai Izidor mellett ő lett Cezáreában az Órigenész által alapított teológiai iskola vezetője és a könyvtár fejlesztője. A könyvtárolmány nagy részét, az egész őskeresztény irodalmat Pamphilosz szerezte be. Fáradozásainak eredménye volt az Órigenész *Hexapljáról*, a *Biblia* hat különböző szöveghagyományának kiadásáról készített értékes másolat. Az *Újszövetség* Órigenész által kidolgozott szövegalakjának megbízható másolására is nagy gondot fordí-

tott. Az Ó- és Újszövetség még ma is meglévő kéziratai közül néhány Pamphilosz és Izidor gondos munkáját dicséri.

Maximus Dacia császár keresztényüldözése során, 307-ben letartóztatták. Urbanus, Palesztina helytartója parancsára kegyetlenül megkínozták, majd csaknem két évre börtönbe vetették.

Urbanus helytartó halála után, 309-ben Firmilianus prefektus újból elővezettette, a bíró pedig, mivel látta, hogy rendíthetetlenül kitart hite mellett, máglyahalálra ítélte. Valens jeruzsálemi diakónussal és a jammiai Paulusszal együtt szenvedett vértanúságot.

L. K.

A hét liturgiája

C év

ja (Kármén) – ApCsel 22,30; 23,6–11 – Jn 17,20–26. **JÚNIUS 3., PÉNTEK – Lwanga Szent Károly és társai ugandai vértanúk emléknapja** (Klotild) – ApCsel 25,13–21 – Jn 21,15–19. **JÚNIUS 4., SZOMBAT** (Quirinus, Bulcsú, Kerény) – ApCsel 28,16–20.30–31 – Jn 21,20–25. **JÚNIUS 5., PÜNKÖSDVASÁRNAP** (Szent Bonifác püspök és vértanú, Fatima,

Reginál) – Vigilia mise: Ter 11,1–9 (A helyet, ahol az Úr összehavarta az egész föld nyelvét, Babelnek nevezik.) vagy Kiv 19,3–8a.16–20b (Az Úr leszállt a Sínai-hegyre, az egész nép előtt.) vagy Ez 37,1–14 (Ti, kiszáradt csontvázak, éltető lehetetet adok belétek, és megelevenedtek.) vagy Joel 3,1–5 (Még a szolgákra és szolgálókra is kiárasztom lelkemet azokban a napokban.) – Róm 8,22–27 (A Szentlélek könyörög bennünk, emberi szóval ki nem fejezhető fohászzkodással.) – Jn 7,37–39 (Az élő víz folyama a Szentlélek!) – Ünnepi mise: ApCsel 2,1–11 (Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és nyelveken kezdtek beszélni.) – 1Kor 12,3b–7.12–13 (Mi mindannyian egy Lélekben egy testé lettünk keresztségünk által.) vagy Róm 8,8–17 (Akitet Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.) – Jn 20,19–23 (Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Vegyétek a Szentlelket!) vagy Jn 14,15–16.23b–26 (A Szentlélek megtanít titeket mindenre, amit mondtam nektek.) – **Énekrend:** Ho 98 – EE 567, 418, Ho 98 – EE 127, Ho 101 – EE 570, Ho 102 – EE 128.

Közösségi ház Budapest-Istenhegyen

Erdő Péter bíboros, prímás áldotta meg az új kétszintes létesítményt

(Folytatás az 1. oldalról)

Az egyik az óvoda, amelyet tavaly novemberben adtak át a plébániaépület kertjében, a másik pedig az újonnan elkészült közösségi ház. A kétszintes, összesen hatszáz négyzetméteres létesítmény a Diana utcai parkban, a templom szomszédságában épült.

Az átadási ünnepségen részt vett Orbán Viktor miniszterelnök, Áder János volt köztársasági elnök, Kásler Miklós, az emberi erőforrások minisztere, valamint Soltész

Miklós egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár.

A főpásztor örömét fejezte ki, hogy az ünnepélyes áldással egy hosszú folyamat végéhez közelednek. Emlékeztetett, hogy húsz évvel ezelőtt, amikor áttekintették a főegyházmegye lelkipásztori helyzetét, rádöbbenek, hogy szinte mindenütt hiányzik az a terem vagy ház, ahol a plébániai közösség tagjai szentmisén, liturgián kívül is találkozhatnak egymással. Ekkor kezdtek el egy lelkipásztori megújulási

programot, amely párhuzamosan haladt a külső építkezéssel. Mostanra szinte minden nagyobb plébánián megvalósult a régi törekvés, és megálldhattak a közösségi termeket, illetve házakat. „De ezeknek a háznak az a hivatásuk, hogy a hitnek és a szeretetnek az otthonai legyenek. Hogy Krisztus békéje, amiről az evangélium beszél, bennük otthonra találjon. Ehhez pedig komoly szervezés szükséges. Olyan vezetők, akik a közösségeket egybe tudják gyűjteni és lelkesíteni tudják őket, hogy találkozásuk ne csupán kellemes időtöltés legyen, hanem a hit és a krisztusi szeretet megerősítése és elmélyítése” – hangsúlyozta a bíboros.

Kocsis István plébános is örömét fejezte ki, hogy egyházi és állami összefogásból, áldozatvállalásból váltották valóra az álmat a közösségi ház alapkövetétele után alig két évvel. Hangsúlyozta, hogy a Svábhegyről nézve a templomot és a körülötte lévő épületeket, valamint a kálváriát, olyan, mintha mindig is ott álltak volna.

Egységet és harmóniát tükröznek. Méltatta Taraczký Dániel vezető tervező munkáját, és köszönetet mondott a kormánynak a hathatós támogatásért, továbbá a közössége példamutató munkájáért is.

Soltész Miklós államtitkár köszöntőbeszédében kiemelte, hogy 2010-ben gazdasági romok és erkölcsi rombolás közepette indult el a munka az országban. Emlékeztetett, a kormány az egyházakkal együttműködve látott munkához. „Tíz-tizenkét év után jelentkeztek is az eredmények” – jelentette ki az államtitkár, hozzátéve, hogy egyházi iskolába és óvodába kétszer annyi gyerek jár, mint korábban, és az egyházi fenntartású szociális intézményekben is sokkal több rászorultat gondoznak.

Soltész Miklós kijelentette, hogy előre kell haladni, megkeresni Európa gyökereit és azokat erősíteni. Feladatunk és kötelességünk felvállalni a krisztusi tanítást, valamint ápolni a keresztény értékeket. Ezért is segítette a kormány, hogy a Kárpát-medencében

1500 közösségi ház megújulhasson, valamint felépülhessen. Példaként említette az államtitkár, hogy csak a szűk budai közegben mennyi új létesítmény született az elmúlt években: a Felsőkrisztinavárosban, az egyetemi lelkészségben, Pasaréten, valamint a cisztercieknél és a szaléziaiknál.

A politikus idézte Ferenc pápa szavait, amelyeket tavaly szlovákiai apostoli útja után mondott: „El kell menni egészen a misztikáig, meg kell keresni Európa gyökereit, és tovább kell vinni azokat. És

úgy gondolom, minden országnak előre kell haladnia. Igaz, bizonyos érdekek, talán nem európai érdekek, megpróbálják az Európai Uniót ideológiai gyarmatosításra használni, és ez elfogadhatatlan.”

Soltész Miklós szerint ha komolyan vesszük Ferenc pápa üzenetét, akkor a magyarságnak meg kell védeni az értékeit és a krisztusi tanítást.

Zsuffa Tünde,
Esztergom-Budapesti
Főegyházmegye
Fotó: Merényi Zita

Biztonsági garanciáink: megtérés, ima és engesztelés

Fatimai mise Hercegszántón

(Folytatás az 1. oldalról)

Mivel a településen jelentős horvát kisebbség él, ezért horvát ajkú hívek is részt vesznek az ünnepi engeszteléseken.

Az esemény szentségimádással vette kezdetét, ezt követte a szentmise, amelynek elején Polyák László nemzetiségi helynök, kanonok-plébános köszöntötte a zárandokokat, valamint a főcelebráns érseket és a koncelebráló papságot.

A főpásztor beszédében megemlékezett a százöt évvel ezelőtti első fatimai jelenésről, és arról is, hogy negyvenegy évvel ezelőtt éppen a szentmise órájában követte el merényletet Szent II. János Pál pápa ellen.

A *Jelenések könyve* elénk vetít sok nehézséget, melyek ma is időszerűek – Bábel Balázs felidézte a sárkány és az asszony képét, ebben a szentírási részletben a gonosz támadását és Mária kitartását ismerhetjük meg – mondta. Az érsek a szent pápa elleni merénylettel kapcsolatban elmesélte a saját élményét. Megdöbbenő volt, hogy a fiatal pápa, aki Szűz Mária lelkiségével élt, s nagyszerű vitalitással élte meg szolgálatát, merényletet szenvedett el. A Szentatya maga mondta, hogy hiába fogta egy kéz a fegyvert, mert egy másik kéz úgy irányította a lövedéket, hogy túlélje a merényletet, és még jó néhány évig tudja kormányozni az Egyház hajóját.

A főpásztor megemlékezett a szomszédban zajló háborúról is, szintén a *Jelenések könyve* tanításának fényében. A gonosz lélek nagyon sokrétűen dolgozik: rossz gondolatot ad, a gyűlöletre hevít és még sok más módon is a halált szolgálja.

Jelképes az is, hogy éppen Mariupol ellen zajlik nagy harc, romokban hever Mária városa. A kommunizmus alatt Zsdanov kommunista politikus nevét viselte, de aztán vissza-

kapta Mária nevét. Ez ismét a *Jelenések könyvét* juttatja eszünkbe.

Bábel Balázs a fatimai napcsoda magyarázatával folytatta beszédét: a csoda felhívta a figyelmet arra, hogy

számunkra Mária a napba öltözött asszony. A nap pedig maga Krisztus, Ő a legyőzhetetlen napunk. Ezért lett a pogány ünnep, a legyőzhetetlen nap ünnepe éppen Krisztus születésének ünnepe. Krisztus a mi napunk, és ő az, aki feltámadásával bevilágítja a halál és bűn sötétségét. Ezért használja Márk evangéliuma azt a szófordulatot: „amikor már felkelt a nap”, utalva arra, amikor már Krisztus világossága ragyog.

Szent Pál apostol szívesen használja a képet, hogy öltések magatokra az új embert, sőt öltések magatokra Krisztust. Aki felveszi azt a ruhát, ami Krisztusé, annak úgy is kell viselkednie. A szónok emlékeztetett, a színészt különféle embereké maszkírozzák és öltöztetik, de hogy valóban azzá a másik emberré legyen, úgy is kell viselkednie, ahogy a ruha jelzi. A keresztény azonban nem egyszerűen utánozni akarja Krisztust, hanem fel akarja

venni a krisztusi lelkületet. Ebben jár előtünk a napba öltözött asszony. Ráadásul Mária, mielőtt felvette azt a lelkületet, amelyet Krisztus követése megkíván, már Krisztus öltözete

volt. A méhében hordozta és gondozta a gyermeket.

Jézus azt mondja, hogy a saját rokonainál boldogabb az, aki az Úr

szavát hallgatja és megtartja. Látszólag ezzel kiiktatta Máriát, mégsincs így. Mária szívébe zárta az angyal, a pásztorok, az agg Simeon szavait – a szív pedig a személyiség középpontja. Az ember sok mindent elfelejt, a modern világban ez még inkább igaz, ezért alig tudunk valamit a szívről, mert nem tud leülni bennünk a gondolat.

A Szűzanya a szívébe, személyiségének középpontjába fogadta Jézust. Ezt tették a szentek is, és erre vagyunk meghívva mi magunk is.

Szent Pál el tudta mondani: „Élek, de nem én, hanem Krisztus él bennem.” Ez a keresztény karrier, kiszámítható, sikeres életpálya.

A kalocsa-kecskeméti érsek a háború gondolatát még egyszer megemlítve elmondta, hogy mindenki biztonsági garanciákat akar. Sokan azt gondolják, hogy ezt a fegyverekkel lehet elérni; már a régi rómaiak is úgy mondták: ha békét akarsz, készülj a háborúra. A mi biztonsági garanciánk nem ez!

A fatimai látnokok elmondták Mária akaratát, amely egyezik Jézus szándékával: „Térjete meg!”

Mindenkinek van bűne, tehát mindenkinek bűnbánatot, megtérést, Istenhez fordulást kell végrehajtania. Ha nem, akkor bukás lesz. Mária emellett megmutatta a kis látnokoknak a poklot, méghozzá szemléletesen. Tudnunk kell azonban, hogy a pokol már itt, a földön elkezdődik: ahol istennélküliség van, ahol gyűlölet van, ott megjelenik a pokol. A gonosz a hazugság atyja, és gyilkos. Ahol ezek megjelennek, velük elkezdődik a pokol. Ám itt kezdődik az üdvösség is: aki megpróbál szeretetben élni, akit áthat a jóság, az megérti, hogy már itt az üdvösség. Aki imádkozik, az még inkább megéri. Ezért adta Mária a rózsafüzért, azt mindenki tudja imádkozni. Még azok is, akik esetleg nem tudnak olvasni, képesek megtanulni, és a titkok által képesek az egész üdvösségtörténetet átlátni.

Bábel Balázs beszédét az engesztelés és a jó cselekedet fontosságának kiemelésével zárta. Hiszen nem mindenki, aki mondja, „Uram, uram”, megy be a mennyországba, hanem az, aki meg is akarja tenni a mennyi Atya akaratát. Ezek a mi biztonsági garanciáink: megtérés, ima és engesztelés. A *Jelenések könyve* győzelemmel végződik.

Isten nem lehet vesztes. Isten győz, és letöröl szemünkről minden könnyet. A sok fájdalmat, amit nem tudunk megérteni és megmagyarázni, azt az Isten letörli.

Mindez megszűnik. Lehet az életünk drámai, de nem tragikus: nem a semmiben végződik, hanem el kell jutnunk az üdvösségre. Isten nem hagy cserben, Mária elénk teríti palástját, megadja a lelki erőt, mint ahogy az neki is megadatott a kereszt alatt.

Forrás: Kalocsa-Kecskeméti
Főegyházmegye
Fotó: Koprivanacz Kristóf

Fatimai búcsúnap Alsószentivánon – a béke cicájával

Megkezdődött az idei búcsúidőszak a Fatimai Szűzanya első magyarországi kegyhelyén. Évtizedek óta látogatók májustól októberig az alsószentiváni búcsújáráshelyet, ahol május 13-án – a koronavírus-járvány miatt – két év után először ünnepelhetek és köszönthették a Szűzanyát ismét a szabadtéri oltárnál bemutatott szentmisén.

A szentmise szónoka Fülöp Ernő kanonok, címzetes apát, kerületi esperes, irodaigazgató, a kalocsabelvárosi plébánia plébánosa volt, aki a százöt évet töltött fatimai jelenésekre és a Szűzanya követésének fontosságára hívta fel prédikációjában a hívek figyelmét.

Hirdessük az igazságot, ahogy a fatimai kis látnokok is hirdették, még ha kezdetben nem is hittek nekik. Nekünk a mai kihívásokkal teli, háborúkkal sújtott világban derűsen, tiszta szívvel kell hirdetnünk az evangélium tanításait – hangzott el a szentbeszédben.

Építsük életünket Isten ígéjére, ahogy a Szűzanya is példát mutatott: „Legyen nekem a te ígéd szerint.” Mária igent mondott Isten akaratára egész életén át. Abban a pillanatban, amikor Isten szava eljut az ember szívé mélyére, gyökeresen megváltoztatja őt.

A Boldogságos Szűz háláért, a *Magnificat*tal válaszol rokona, Erzsébet köszöntésére, magasztalva Istent megváltó művéért. Mária Fatimában különösen kérte a látnokokat, hogy tanulják meg tőle az imádság lelkületét. A legnagyobb erőforrásunk és

hatalmunk az imában rejlik – emelte ki Fülöp Ernő. – Le-

gyünk érzékenyek másokkal szemben, próbáljuk meg észrevenni, hogy nem csak a közeli családtagjainkkal kell törődnünk. Ahogy Mária is meglátta, hogy bajba került a lakodalmas ház, amikor elfogyott a boruk. Kérésére csoda történt. A szívből jövő kérések Istennél meghallgatásra találnak.

Mária az áldozatot is vállalja Istenért. Simeon megjósolja, hogy tör járja át a lelkét, de kitarthat Jézus mellett a keresztnél is; tudja, hogy a szenvedés vége nem a halál, hanem a feltámadás. Hirdessük derűsen az isteni ígéket, imádkozzunk napjainkban különösen a béke érdekében, éljük meg és osszuk meg másokkal is pozitív

élményeinket, tudjunk örülni másokkal, tudjuk mi is megélni mások boldogságát! Keresztény emberként így kell cselekednünk – mondta prédikációja végén Fülöp Ernő atya.

A szentmisét körmenet zárta, amelyen a Szűzanya szobrát kísérve nagycsoportos óvodások, az alsószentiváni

katolikus iskola diákjai és az őket kísérő pedagógusok is részt vettek.

A május 13-i fatimai búcsúnap szentségimádással zárult.

Az esemény különlegességhez egy hófehér macska is hozzájárult: néha az oltár közelében lepihenve színesítette a rendezvényt. Mivel pont akkor jelent meg a szertartáson, amikor a békéért imádkoztak a hívek, az egyik ministráns a szentmise után megjegyezte, hogy ha a béke galambja még nem is, de a béke cicája már feltűnt a láthatáron.

**Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Kiss Attila**

„A te hited, a te reményed”

Ministránstalálkozót tartottak Keszthelyen

Keszthelyen gyűltek össze a Veszprémi Főegyházmegye ministránsai május 14-én, szombaton.

Mintegy kétszáz fiatal és kísérő érkezett Keszthelyre. A legtöbb ministránscsoportot plébánosa vagy hitoktatója is elkísérte erre az alkalomra, így nekik is lehetőségük nyílt arra,

szónoka Szalontai István Balázs, a Veszprémi Főegyházmegye hitvásgondozási és ministránsreferense volt.

Az ünnepélyes szentmisét követően – csapatokba szerveződve – a kisebbek vetélkedőkön, a 13 évnél idősebbek pedig két előadáson vehettek részt: Mihályi Jeromos OSB perjel, a tihanyi bencés közösség vezetője *A hit és a remény megélése a szeretetességben és a papságban* címmel tartott előadást, *A hited, a te reményed a házasságban és gyermeknevelésben* címmel pedig Óry Gábor és felesége, Óry Rózsa tartott interaktív előadást, amelynek keretében a diákok kérdéseket is feltehettek.

Az egyes állomáshelyeken a gyerekek kipróbálhatták tudásukat és ügyességüket; megismerkedhettek többek között a liturgikus öltözetekkel és felszerelésekkel. A foglalkozásoknak, előadásoknak a keszthelyi Ránold János Római Katolikus

Általános Iskola és a Magyarok Nagyasszonya-plébániatemplom adott otthont.

A találkozó végén közös szentségimádásra került sor Csernai Balázs atya vezetésével a Magyarok Nagyasszonya-plébániatemplomban, majd ezt követte az eredményhirdetés.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

hogy jobban megismerjék a főegyházmegye más területein szolgáló társaikat, megosszák egymással tapasztalataikat. A ministránstalálkozó ez évi mottója: „A te hited, a te reményed”. Az elmúlt három esztendőben a pandémia miatt sajnos nem volt lehetőség a találkozót megszervezni és megtartani.

A keszthelyi ministránstalálkozó szentmisével kezdődött, amelynek főcelebránsa és

Bérmálás és templommegáldás Szolnokon

Május 15-én a szolnoki Magyarok Nagyasszonya-plébániatemplomban (Vártemplom) a keresztény nagykörűség szentségében részesítette az erre felkészült híveket Marton Zsolt váci megyéspüspök. A főpásztor ezt követően megáldotta a felújított Vártemplomot.

A bérmálandók nagy várakozással készültek az ünnepre. Május 14-én, szombaton – Gáspár István plébános vezetésével, a bérmaszülőkkel együtt – lelkinapon vettek részt.

A vasárnap délelőtti tartott ünnepi szentmisében Marton Zsolt püspök prédikációjában kitért a templomok építésének történeti kialakulására. Elmondta: a régi népek még sátorban ünnepeltek, a civilizáció fejlődésével azonban már templomokat építünk és avatunk, hogy Isten házában együtt ünnepelhessük az Eucharisziát.

A szónok kiemelte a templom szerepét: mint találkozóhely a helyi közösségek életében és az Istennel való kapcsolatukban.

Szentbeszéde után a főpásztor a keresztény nagykörűség szentségében részesítette a Szentlélek befogadására felkészült hét bérmálandót.

A bérmálandók megkapták a Szentlélek ajándékát, hogy mélyebben meggyökereztesse őket az istengyermekségben, megerősítse hitüket Krisztusban, erősebb kötésekkel kösse őket az Egyházhoz, az Egyház küldetéséhez; támogassa őket abban, hogy a keresztény hitükről tanúságot tegyenek szóval és tettekkel.

A szolnok-vári hívek szeretettel várták Marton Zsolt püspök érkezését és áldását a felújított templomra. Együtt készültek az ünnepre, a bérmálandók által felvett szentség elnyerésére, hogy hívó közösségük ezúton is gazdagodhasson kegyelmekben – mondta el a jeles események kapcsán Urbán-Papné-Szark Edit hitoktató.

A szolnoki Magyarok Nagyasszonya-templom, a műemlék jellegű klasszicista Vártemplom 1824-ben készült el. A lebontott egykori török mecset köveinek felhasználásával építette Homályossy Ferenc helyi kamarai ácsmester. Az egyenes szentélyzáródású templom főhomlokzata volutával díszített féloromfal, melyet timpanon és vázák ékesítenek. A homlokzat síkjában emelkedő torony 1919-ben, a román ágyúzás következtében ledőlt. 1922-ben megnövelt magassággal, módosított arányok-

kal építették újjá. 1991-ben hozták helyre a torony tetején lévő keresztet.

1994-ben kezdődött az épület műemléki felújítása: a régi palatetőt hódfarkú cserépre cserélték; 2013 tavaszán megújult a templom to-

ronysisakja, melyet vörösrézrel borítottak be; a műemléki védeltséget élvező lépcsőt is restaurálta egy hajdúnánási asztalosműhely.

2014-ben fennállásának 190. évfordulóját már méltó körülmények között ünnepelhette a Vártemplom.

A most megvalósult építészeti beavatkozások kiterjedtek a homlokzat felújítására, a sekrestyeajtó cseréjére, a belső tér burkolatcseréjére, a falfelület javítására, festésére, valamint az épület körüli vízelvezetés megoldására, új kinti térburkolásra, akadálymentes átvezetés kialakítására a plébánia épülete felé és a szélfogó faportáljának felújítására, a belső nyílászárók javítására. Padfűtést építettek ki, felújították az elektromos hálózatot; a szellőzés biztosításával, farestaurátori munkálatokkal, kőrestaurátori munkával (homlokzati kővázák restaurálása, a főportál körüli keretkezés restaurálása és a Nepomuki Szent János-szobor restaurálása) is gazdagodott az épület.

A templomfelújítással együtt a Magyarok Nagyasszonya-plébánia felújítása is megvalósult. A jelenlegi épület 1820 körül épült, melyet 1965-ben és 1978-ban renováltak. Jelenleg itt is homlokzati és tetőszerkezeti felújítás történt; átalakították a belső teret, a modern igényeknek megfelelő funkcionális egységeket alakítottak ki; burkolást, szigetelést végeztek. A plébánia körüli vízelvezetés és térburkolat is kielégíti az aktuális igényeket. A munkálatok során elektromos-gépészeti modernizálás is történt, valamint a kert is megszépült.

**Forrás: Váci Egyházmegye
Fotó: szolnoki Vártemplom közössége**

Szeged-Csanádi Egyházmegye

Zarándoklat Óföldeák erődtemplománál

A Szeged-Csanádi Egyházmegye ötödik alkalommal szervezte meg az óföldeáki találkozót és zarándoklatot, amelynek helyszíne az alföldi település 14. században épült erődtemploma és környezete volt. Május 14-én a Szűz Mária Keresztény Segítsége tiszteletére épült, Szegedről 26, Makóról 15, Földeákról 6 kilométerre lévő templomhoz három helyszínről indultak gyalogosan a zarándokok.

A nap során arra is volt lehetőség, hogy a hívek a helyszínen kapcsolódjanak be a találkozó programjaiba. Volt, aki lóháton vagy szekéren érkezett, és volt olyan zarándokcsoport is, amely kerékpárral tette meg a több tíz kilométeres utat. A jelenlévők a makói Szent István Egyházi Általános Iskola diákjai és tanárai előadását láthatták, míg a cserkészek a fiatalok számára készültek játékos programokkal. Az ünnepi szentmisét Serfőző Levente oktatási helynök mutatta be; koncelebráltak a jelen lévő atyák és szerzetes papok. A homlíában el-

hangzott: „Mária szelídsége, valamint József bátorsága olyan erények, amelyeket nekünk is gyakorolnunk kell. A

Szent Gellért Szeminárium papnövendékei nyújtották.

Forrás és fotó: Szeged-Csanádi Egyházmegye

Megújult a zalacsányi templom

Húsvét 5. vasárnapján, május 15-én Udvardy György veszprémi érsek ünnepi szentmisében áldotta meg a felújított zalacsányi Nepomuki Szent János-templomot. A munkálatok során, melyek főegyházmegyei, állami támogatásból, felajánlásokból és adományokból valósulhattak meg, megújult a templomtető, a torony, valamint a teljes templombelső.

A szentmisén koncelebrált Kiss László kerületi esperes, hévízi plébános; Tódor Szabolcs helyettes esperes, búcsúszentlászlói plébános, valamint Szalontai István Balázs, Pókaszeptek plébániai kormányzója.

A főpásztor a szentmise elején megáldotta a vizet. „Bűnbánatunk jeléül és keresztségünk

komából, szeretnénk találkozni a testvéri közösséggel, és ez vonz bennünket. Hetünk csúcspontja és erőforrása a vasárnap megünneplése.

A kereszténységben minden kor, kultúra arra törekszik, hogy a hely, ahol Istennel találkozik, mindig a legszebb legyen, mindig lelket felemelő légkört tudjon biztosítani – fogalmazott a főpásztor.

A felolvasóállványtól, az ambótól első alkalommal hangzik el Isten igéje, ezért szükséges megáldani; ahol nem egy egyszerű könyvet helyeznek el, hanem Isten igéjét, a kinyilatkoztatott igazságot, az Egyház kincsét.

Isten beszélni akar az emberrel, szólni akar hozzánk, ezért szükséges, hogy az a hely, ahol szava elhangzik, méltó legyen. Megajándékoztak vagyunk, hogy vasárnapról vasárnapra hallhatjuk közösségben az Isten igéjét – hangsúlyozta a veszprémi érsek.

Az áldást követően az új oltáron elhelyezték a liturgikus tárgyakat, szimbólumokat.

Jézus Krisztus lakomára, testvéri közösségre hív, önmagát akarja adni, ez történik minden szentmisében – mondta Udvardy György. – Fontos, hogy az Eucharisziát őrizzük, hogy mindazoknak, akiknek szükségük van rá, a betegeknek, a

haldoklóknak, az úton lévőknak oda tudjuk adni, el tudjuk vinni.

Számunkra a tabernákulum, az Eucharisztia őrzési helye az imádás helye. Szükséges, hogy oly mértékben legyen ékes és díszes, hogy az imádásra irányítsa a figyelmünket.

A templom nemcsak őseink hitét őrzi, hanem a mi hitünkről is beszél – mondta a főpásztor. Hozzátette: templomfelújításkor nemcsak a falak újulnak meg, a hitünk és az életünk is megújul.

Udvardy György érsek és Kiss László esperes-plébános a szentmise végén megköszönte mindazok áldozatos, odaadó munkáját, akik hozzájárultak a templom felújításához.

**Forrás: Veszprémi Főegyházmegye
Fotó: Halász Gábor**

Engesztelő imanap Homokkomáromban

Május 13-án, a kegyhely engesztelő napján Varga László kaposvári megyéspüspök a homokkomáromi Kisboldogasszony-templomban mutatott be szentmisét, melyet hálából ajánlott fel az elmúlt öt év püspöki szolgálatáért, illetve a Jó Pásztor Imaközösség tagjaiért. Szentbeszédében a főpásztor a szelidségről, alázatosságról és irgalmasságról elmélkedett.

„Milyen boldogok azok, akik Isten szavát hallgatják, és meg is tartják” – kezdte prédikációját Varga László püspök. Jézus három dolgról mondja kifejezetten azt, hogy meg kell tanulnunk. „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű!” Egy másik helyen: „Tanuljátok meg, mit tesz az: irgalmasságot akarok, nem áldozato!. Isten ismereteit inkább, mint engesztelő és égő áldozatokat.”

Alázat, szelidség és irgalom. Nekünk, keresztényeknek Jézus Krisztus a mérték, a mérce és a minta mindenben, úgy, ahogyan a Szűzanyának is. Ő volt Jézus első tanítványa. Jóval előbb ismerete Jézust, mint a tanítványok, jóval előbb hallgatta és szívébe véste szavait, s követte – emlékeztetett a püspök.

„Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok!” Az erőszak világában élünk. Sokszor úgy tűnik, különösen azoknak, akik sokat hallgatnak híreket, hogy ezt a világot az erőszak irányítja. Most, hogy a szomszédunkban dúl a háború, nehéz nem gondolni erre. Azonban Jézus szava ebben a helyzetben is fontos, és meg kell tanulnunk, hogy mit jelent szelidnek lenni az erőszak világában.

Minden erőszak, békétlenség az ember szívében kezdő-

dik. Hiába sopánkodunk, méltatlankodunk a pusztítás láttán, amíg a szívünkben megosztottság és harag van, mi is részesei vagyunk a világot átjáró erőszaknak és békétlenségnek. Amíg megtűnjük a szívünkben a megosztottságot és az ítélkezést embertestvéreink felett, amíg nem indulunk el a haragtól a megbocsátáson át az ellenség

tott, csak saját magát tette áldozattá. Csak így lesz békeség. Jézus Krisztus odaadta magát ajándéknak, s az általa teremtett békét adja nekünk minden szentmisében.

A békeségteremtők, akiket Jézus boldognak nevez, mert Isten fiai, és a szelídek, akiket szintén boldognak nevez Jézus, mert övék a föld, ismerik a szeretetáldozat békeségteremtő és szeliddé tevő ajándékát.

Kérjük a Szűzanyát, hogy imádkozzon értünk és segítsen nekünk, hogy elinduljunk a haragtól, a gyűlölködéstől, a megosztott szívűtől a békeségteremtés, az egység, a szelid-

szeretetét, addig mi is részesei vagyunk a háborúnak, csak nem ott, hanem itthon – hangsúlyozta Varga László püspök.

Jézus arra kér bennünket, hogy tőle tanuljunk szelidséget. A szelíd lemond az erőszakról, s arról, hogy másokat áldozattá tegyen; követi Jézus példáját, aki saját magát tette szeretetáldozattá, senki mását nem áldozott fel, nem pusztít-

lelkűség irányába – buzdított a főpásztor.

A szentmisét követően a zarándokok és a papság eucharisztikus körmenetre indult a templom körül.

Az engesztelő nap a kegytárgyak megáldásával és szentségimádással zárult.

**Forrás: Kaposvári Egyházmegye
Fotó: Kling Márk**

Pedagógusok elismerése Kalocsán

Idén ötven részesültek a Kunszt József-díjban

A Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye huszadik alkalommal rendezte meg az egyházmegye legrangosabb pedagóguskitüntetésének átadó ünnepségét május 16-án. Idén ötven részesültek a Kunszt József-díjban.

A díjat Bábel Balázs érsek alapította 2001-ben néhai elődje, az oktatásért és közművelődésért, a magyar kultúráért sokat tevő Kunszt József (1790–1866) kalocsai érsek emlékére, a főegyházmegye alapításának ezredik évében.

Az elismerést minden évben Kunszt József érseki kinevezésének évfordulóján, május 15-én vagy egy ehhez közeli napon adják át az arra érdemesnek tartott pedagógusoknak az Astriceum Érseki Múzeumban.

Jakabné Galovics Eszter, a kunadacsi Szent Margit Katolikus Általános Iskola igazgatóhelyettese; Tyavoda Julianna, a kiskunhalasi Szent József Katolikus Általános Iskola és Óvoda tanára; valamint Farkas Zoltán Miklós, a kiskunmajsai Tomori Pál Gimnázium, Technikum és Kollégium igazgatója az egyházmegyei fenntartású iskolák pedagógusai közül érdemelte ki a díjat. Schuckné Balázs Ágnes, a kalocsai Nagyszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium óvodavezetője

a szerzetesi, míg Illés Péter, a Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolájának igazgatója a világi kategória szakembereiként kapták meg az elismerést.

A főpásztor a díjátadó ünnepség előtt személyesen találkozott a kitüntetettekkel, és gratulált nekik. Köszöntőjében megfogalmazta, hogy a pedagógusokra nagyon nagy szüksége van a társadalomnak és az Egyháznak egyaránt. Nem véletlenül olvasuk a *Szentírásban*, hogy „akik másokat igazságra oktattak, ragyogni fognak, mint a csillagok az égen”. Az elmúlt időszak járvánnyal terhelt világa kifejezetten megmutatta, milyen nagy szükség van a személyes kapcsolatokra a nevelésben.

A digitális világ soha nem tudja pótolni a jelenléti oktatást, a pedagógusok személyes példáját.

Sokszor szoktuk mondani: „A szavak elszállnak, de a példák vonzanak.”

Nagy Attila piarista házfőnök ünnepi beszédében a piarista rend alapítóját, Kalazanci Szent Józsefet, a katolikus oktatás védőszentjét idézte, aki így ír a nevelés feladatáról: „Elégge tudja mindenki, hogy mennyire jelentős és elismerésre méltó szent tevékenység a gyermekek tanítása, kiváltképp a szegénye-

ké, hiszen ez az oktatás segíti hozzá őket örök üdvösségük elnyeréséhez. Amikor ismereteket közlünk velük vagy vallásosságra neveljük és hit-

tanra tanítjuk őket, egyaránt gondoskodunk testi és lelki jólétükről. Így ugyanazt a szolgálatot teljesítjük irántuk, amit őrzőangyalaik látnak el.”

Ebből is látszik, hogy időről időre újra meg kell fogalmazni, hogy mi a pedagógus feladata – mutatott rá a piarista szerzetes. – Mindenki más-ként határozza ezt meg. Van, aki a

versenyek sikerét említi, van, aki a kirándulások sokaságát, és van, aki a nagy akciókat, amitől a pedagógusoknak vagy az intézménynek hírne-

ve kerekedik. Mindez fontos, de a fő feladat mégsem ez. A cél hármas: megtanítani az anyagot, tudást átadni, embert faragni a gyerekekből és meghívni őket a keresztény életre. Ez a hármas küldetés pedig mindannyiunk objektív felelőssége, melyet számon fognak kérni rajtunk – tette hozzá Nagy Attila.

A nevelés nyilván elsősorban a család joga és kötelessége, de éppen azért bizzák a szülők gyermekeiket – szabad döntésükkel – az iskolára, hogy ott az ő szándékaik szerint neveljék őket. A szülő a beíratással döntést hoz arról, hogy milyen értékrend mentén szeretné, ha gyermekét nevelné. Mivel azonban a szülő nem gondolkozik el minden esetben – sőt, egyre ritkábban – az élet nagy dolgairól, ezért a nevelő küldetése még különlegesebb szerep lesz, hiszen a nevelés által indirekt módon hatnia kell a szülőkre is. Nem könnyű feladat, de csodálatos méltóság és felelősség. Ezért kell kitüntetésekkel is elismerni a pedagógusok személyében és munkájában azt a különleges és semmi mással nem pótolható értéket, amit a következő nemzedék nevelésében képviselnek. Nem pusztán pillanatnyi sikerekre törekszünk tehát, hanem a jövő építésére, ez pedig a legszebb hivatások egyike – fogalmazott a piarista házfőnök.

A díjátadón a kiskunmajsai Tomori Gimnázium tanulói működtet közre színvonalas előadásukkal.

**Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye
Fotó: Kopriyanacz Kristóf**

Mátraverebély-Szentkúton évtizedes hagyományra tekint vissza az óvodások zárandoklata, idén az első alkalommal családi nap is kapcsolódott hozzá. Május 21-én, szombaton a lelki programok mellett meseszínház, gyermekkoncert, ugrálóvár, népi játékok és a reggeli eső után meglepően jó idő várta a Váci Egyházmegye katolikus óvodáiba járókat és családjait.

Mielőtt Budapestről elindultunk, jó méretes zuhó csapott le, beszéltük is fotós kollégámmal, vajon hány családot tart otthon az eső. Mátraverebély-Szentkútra érve azonban már frissen áztatott, harsogó zöld környezet fogadott minket – és a sok száz óvodást, akiket szüleik, nagyszüleik és testvéreik mellett az óvónők is elkísértek. Hogy a mise után a koncebráló atyák egyike mondta, a Szűzanya gondoskodott, hogy kelő időben kapjanak esőt a földek és csodaszép, napsütéses időt a zárandokok.

Az óvodás zárandoklaton természetesen nincsen katekizis háromnegyed órával a mise kezdete előtt, mint ahogy máskor szokásos a ferences kegyhelyen, de a lelki bevezetés most sem maradt el: gazdát cserélt az a vándorkereszt, amelyet minden évben más-más óvoda őriz kiemelt helyen.

A San Damiano-i kereszt másolata a gyerekek és a pedagógusok lelki életét jelenlétével is erősíti – mondta el Pandur Anikó, a dunakeszi Szent Erzsébet Katolikus Óvo-

da vezetője. A tíz éve alapított intézményben tartózkodott az utóbbi egy évben a vándorkereszt: az előtérben jól látható helyen kitett feszület az óvodásoknak is sokat jelentett, a pedagógusok havi lelki programja is e körül zajlott mindig. A gyermekek lelkesen készültek az elmúlt héten a vándorkereszt átadásának liturgiájára, örömmel tanulták azokat a gitáros énekeket, amelyek ebből az alkalommal elhangzottak – árulta el az óvodavezető.

A szentmisén már a hagyományos zárandokéneknek csendültek fel, amelyek azért elsőre meglehetősen távol vannak a gyerekek zenei világától. Orosz Loránd kegyhelyigazgató elmondta, tud-

ha a zene révén is belenőnének a szentkúti zárandoklatok világába.

Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök, a szentmise főcelebránsa azonban olyan közvetlenül szólt a kicsikhez, hogy az legtöbbjüket biztosan megragadta. Már a mise elején kérte a gyerekeket, tapsolják meg egymást, miután kifaggatta őket, honnan érkeztek. A szertartás végén pedig megtudhattuk, hányan vannak az egy-, két-, három-, négy- és ötévesek; a hatévesek már kimaradtak, ami a jelentkezést illeti, mert ők hamarosan iskolába mennek...

A szentbeszéd is kifejezetten óvodásokra volt szabva: Beer Miklós rámutatott, amint Az apostolok cselekedeteinek sze-

isten rendelt bennünket.” Arról is beszélt a püspök, hogy amint a Bibliában Pál apostolnak, Barnabásnak, Jézusnak, az ő szüleinek: Szűz Máriának

és Szent Józsefnek, a barátaiknak: Keresztelő Szent Jánosnak, Zakariásnak, Szent Annának és Erzsébetnek van neve, úgy sajátjait is elhozta, szintén úgy látja, nagyon jó alkalom ez arra, hogy a hitüket kevésbé vagy egyáltalán nem gyakorló szülőket a gyermekeken keresztül és az Egyházhoz.

Amilyen rövid volt a prédikáció, olyan hosszú volt a kivonulás: Beer Miklós az általa is szorgalmazott jézusi lelkülettel engedte, hogy közel kerüljenek hozzá a gyerekek, akik közül bizonyára többen először láttak élő püspököt. A köré sereglett kicsik és nagyok mindegyikéhez igyekezett odalépni, kezét fogott velük,

felnőtté válva jézusi felnőttkorra jussanak.

A szülők megszólítása nagyon fontos része az óvodások zárandoklatának, erősítette meg Orosz Lóránt, ezért is biztosítanak gyónási lehetőséget a rokonok és az óvodapedagógusok részére. Pandur Anikó, aki az óvodás gyerekek mellett első alkalommal a sajátjait is elhozta, szintén úgy látja, nagyon jó alkalom ez arra, hogy a hitüket kevésbé vagy egyáltalán nem gyakorló szülőket a gyermekeken keresztül és az Egyházhoz.

Amilyen rövid volt a prédikáció, olyan hosszú volt a kivonulás: Beer Miklós az általa is szorgalmazott jézusi lelkülettel engedte, hogy közel kerüljenek hozzá a gyerekek, akik közül bizonyára többen először láttak élő püspököt. A köré sereglett kicsik és nagyok mindegyikéhez igyekezett odalépni, kezét fogott velük,

megsimogatta őket, megmutatta nekik a mellkeresztjét.

Ahogy Orosz Lóránt a szentmise végén érzékeltette is, bár a zárandoklat a szentmisével vette kezdetét, a gyerekek számára igazán ezután következett a nap java. A nagy szél miatt délelőtt még nem lehetett felállítani az ugrálóvárakat, az enyhülő szél délután ezt már lehetővé tette sokak örömeire. Számos gyerekek kézműveskedett, próbálta ki az arcfestést vagy a népi játékokat, de a legtöbben a Mesekocsi Színház erdőben játszódó történetére, majd később Szalóki Ági gyermekkoncertjére voltak kíváncsiak.

Orosz Lóránt felidézte, hogy az óvodások zárandoklatának elindítása még elődjének, Kálmán Peregrinnak a nevéhez fűződik. A kegyhelyvezető ferences kérdésünkre elmondta, a családi nap megrendezését az tette lehetővé, hogy a Magyar Turisztikai Ügynökség támogatásának köszönhetően családbarát fejlesztések indulhattak be Szentkúton. Ennek nagy részét családi apartmanok kialakítása jelenti, de a rendelkezésre álló keretből a családi nap ingyenes programjaira is jutott forrás.

A kegyhelyet sokszor keresik fel családok – tette hozzá –, bármennyire is az idősebb korosztály „hobbijának” gondolják sokan a zárandoklást, hiszen itt a szabadtéren sokkal kevésbé zavaró mise alatt a gyerekek futkosása, hangoskodása, és a szép, kisebb kirándulásokra is alkalmas környezet is vonzza őket.

Agonás Szonja
Fotó: Lambert Attila

tos döntés részükről, hogy csak a szentmisén kívül engedik szerephez jutni az óvodások által jobban megszokott dalokat, ugyanis szeretnék,

replói sok helyről érkeztek, a kisebb és nagyobb zárandokok is mindnyájan valahonnan jöttek. „Mindnyájunknak van szülőhelyünk, ahová a Jó-

Hivatás az emberekért, a házasságokért

Beszélgetőkönyv Bíró László püspökkel

A Szent István Könyvhéten mutatták be a Bíró László püspökkel készült Osztatlan szívvel című beszélgetőkönyvet május 20-án délelőtt Budapesten, a Stephanus Könyvesházban.

Az Osztatlan szívvel című könyv a Szent István Társulat kiadásában jelent meg, benne Bíró László püspök és Karikó Éva beszélgetését olvashatják hitről, szerelemről, hitvestársi szeretetről.

A harmincadik házassági évfordulóját ünneplő Karikó Éva nem tudott jelen lenni a könyvbemutatón, az alkalomra írt üzenetében, üdvözlésben visszaemlékezett a püspökkel folytatott beszélgetésekre, Bíró Lászlót méltatta a következő szavakkal: „Közvetlen, derűs, józan személyiség, a hivatásához hűen, osztatlan szívvel szolgál ott, ahova Isten helyezte.”

Bíró László püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia korábbi családreferense országosan ismert lelkipásztor, házaspárok, családok százai kötődnek hozzá, barátai, ismerői közül sokan eljöttek a könyvbemutatóra, szeretettel, örömmel vették körül.

A Stephanus Könyvesházban Kindelmann Győző, a Szent István Társulat (SZIT) szerkesztője kérdez-

te a püspököt, aki a több éven át tartó kórházi kezelés (több nagy műtét) után is megőrizte közvetlenségét, szellemességét, derűjét.

Bíró László a kórházban is szolgált, misézett, lelkipásztor volt a hozzá fordulóknak, esketett, keresztelt.

Kinelmann Győző kérdésére válaszolva erről a szolgálatról, aktivitásról azt mondta: „Semmi érdemem nincsen ebben. Az érdem sokaké, akik imádkoztak értem; ezeknek az imáknak a gyümölcse az, hogy a kórházban is cselekvő lelkipásztor lehettem.”

A püspök megvalóította: „a papságom pedig hozzám nőtt, soha nem éreztem tehernek, sokkal inkább ajándéknak.” A könyvbemutatón a SZIT szerkesztőjének kérdésére a püspök arról is beszélt, hogy papságának kezdeti éveiben, a kommunizmus idején – amikor az államhatalom spiclijei még a székesegyház ajtajánál is ott álltak, hogy megfigyeljék őt és hittanósaikat – az olcsó ateista propaganda nem tudta teljesen kikezdeni az emberekben a hitet: „Dafke is jól éreztük magunkat, miközben tudtuk, hogy a spiclik tették a dolgukat” – idézte fel.

„Más idők jártak, például akkor még a házasság természetes volt, nem kérdőjelezte meg senki; a fiata-

lok huszonévesen már jegyben jártak, esküvőre készültek. Napjainkban sokan szinte félnek a házasságtól, a gyermekvállalástól, az elköteleződéstől; párkapcsolatokban tengődnek, s ha annak véget vetnek, az a fájdalmasan szomorú mondat járja, hogy „ennyi volt, ebből több nem jön ki”.

Nem véletlen, hogy a prófétai látással megáldott Szent II. János Pál pápa a kommunizmus bukása, a rendszerváltozás után a magyar fiatalokat így figyelmeztette: „Vigyázzatok, nehogy belekerüljete a Nyugat rabságába!”

A papi hivatásról szólva Bíró László, a Központi Szeminárium egykori rektora rámutatott, „napjainkban divat szidni a papnevelést”, de gondoljuk meg azt is, hogy a kispapok olyan közegekből érkeznek a szemináriumba, ahol – jelképesen is szólva – a lakások falán már nincsenek szentképek.

„Valahogy elfelejtettük az egyházi anyanyelvünket, a hagyományainkat, a gesztusainkat, a kultúránkat.” A fópásztor ezután felidézte azt a kort, amikor még a szeminaristák hazulról hozták a hitet, amelyet a szülők, nagyszülők „mély szenvedéllyel” adtak át.

A mai házasságokról szólva Bíró László leszögezte: a kapcsolatainkat ápolni kell. Anyaszentegyházunkban mindennek keresztstruktúrája van: a horizontális és a vertikális együtt adja ki a valóságot, a megoldást.

Az egyedül vagy közösen végzett ima és a házassági tanácsokat tartalmazó könyv, a pszichológus vagy

pszichiáter szakember tanácsa megfér egymás mellett, olykor szükséges is; az egyiket meg kell tenni, a másikat nem szabad elhagyni.”

A püspök hangsúlyozta, hogy a szentségimádásnak – amelyet országszerte egyre több helyen végeznek – nem szabad felszínessé válnia, hiszen mint XVI. Benedek tanítja, ez a cselekvés az Isten jelenlétében való időzés azért, hogy a Jelenlét betöltse minket.

„A szerelmesek is örülnek, ha egy szobában tanulhatnak” – mondta Bíró László. A házaspároknak időt kell szakítaniuk egymásra, „ezt már sok mai fiatal házasság tudja”. Nem csupán egymással vagy egymásért, hanem egymásban kell élniük, nehogy „a család felfalja a házasságot”. A püspök ismét XVI. Benedek pápát idéz-

te, aki azt mondta: minden ember Isten logosza, üzenete, s a házasság alapkérdése nem más, mint hogy miként éri el egymást a két üzenet. „A dialogosz nem lehet luxus a házasságban.”

A házassági évfordulókon éppen azt ünnepeljük, hogy két ember különféle – olykor nehéz – helyzetekben igent mondott egymásra. A szentség pedig nem más, mint az, hogy velünk az Isten.

A jövő feladata, hogy megvalósuljon a házasság szentségében jelen lévő Jézus iránti tisztelet – tette hozzá Bíró László püspök az Osztatlan szívvel című beszélgetőkötet bemutatóján a Stephanus Könyvesházban.

Körössy László
Fotó: Thaler Tamás

Ne hagyjuk abba az imát a békéért!

Interjú Popovicsné Palojtay Mártával,
a kárpátaljai karitászs válságstábjának koordinátorával

(Folytatás az 1. oldalról)

Február 24-én estig a férfiak – menekülve a háborúban kötelező katonaság elől – még át tudtak menni a határon, és aki csak tudott kiment, volt, aki a családjával együtt. Egy nap alatt elvesztettük a kulcsembereink jelentős hányadát, és ott maradtunk a ránk zúduló rengeteg tennivalóval. A menekülteket el kellett helyeznünk, ellátnunk, és új rendszert kellett felállítanunk a Katolikus Karitászs már meglévő bázisán. Minden egyházi intézményt bevontunk ebbe a rendszerbe: óvodát, lelkigyakorlatos házat, kollégiumot, plébániákat. A hívek pedig a saját házukba, lakásukba fogadtak be menekülteket.

Az Ukrajna belső részéről érkező menekültek közül eleinte számosan már eleve a határ felé igyekeztek, de ahogy telt-múlt az idő, egyre inkább azok az emberek jöttek, akik Kárpátalján maradtak. A telefontársaságok cellainformációs adatai alapján tudjuk, hogy jelenleg több mint 370 ezer menekült él Kárpátalján. Az ellátásuk hatalmas feladat.

Ugyanakkor ezzel párhuzamosan Magyarországról és más országokból is segítség érkezett, jöttek a felajánlások, nemcsak keresztények, hanem például iskolák, kórusok részéről is. Az egyházi vonalról kimondottan sokan jelentkeztek, hogy segítsenek valahogyan. Gyorsan kellett cselekedni. Csapatot

Nemrég szerveztünk egy lelki napot a nagyon leterhelt karitászmunkatársainknak. Három különböző helyen tartottuk meg az eseményt Roska Péter atya vezetésével, aki eljött hozzánk három napra. Nagyon szép történeteket hallhattam ezen a napon a munkatársaimtól. Az egyik idős néni mondta: „Itt van huszonegy beteg emberünk, főzzük nekik az ebédet nap mint nap. Hívott a lányom, hogy menjünk át Magyarországra, de hogyan hagyhatnám itt a betegeinket?”

Van, aki azért nem megy, mert az idős szüleiire vigyáz. Olyan ember is van, aki kizárólag Kárpátalján érzi otthon magát, és várja, hogy majd csak vége lesz a háborúnak. Sokan átmentek Magyarországra, később mégis visszajöttek, mert nem érezték otthon magukat, bármennyire kedvesen bántak is velük. Valaki azzal jött vissza, hogy neki elsőáldozásai vannak, hitoktató, végig kell vinnie a csoportot. Ezért visszatért a falujába, és a férjével együtt tartják a lelket az egész ottani közösségben.

Sajnos nem tudjuk, mi lesz a háború kimenetele, bizonytalanok vagyunk, mint mindenki más, foglalkunk sincs, meddig kell kitartanunk.

– Gyermek is érkeznek a menekültekkel?

– A menekültek fele nálunk vannak, sokan iskolások. Foglalkozni

Sok Kárpátalján maradt ember szívében minden logika ellenére megszületik a béke, és ezt nem veheti el tőlük senki

– Hogyan élték meg a rakétabecsapódást Kárpátalján?

– Elég megrázó volt. Korábban azt gondoltuk, itt valójában nem vagyunk veszélyben. Annyiból azért nem volt váratlan, ami történt, hogy amikor a szlovákok is azt mondták, átengednek a határon fegyvereket, világossá vált, hogy ez orosz támadáshoz vezet majd valahol. Mégis ijesztő volt. Az pedig még ijesztőbb, hogy kiderült, nemcsak egy rakéta, hanem másnap három másik is becsapódott volna, csak azokat az ukrán légvédelem elhárította. A történetek óta már eltelt valamennyi idő, megnyugodtunk kicsit.

– Jönnek-e még menekültek, és tudják-e fogadni őket Kárpátalján?

– Most már jóval kisebb számban érkeznek, mint korábban. Azoknak a helyét kaphatják meg, akik továbbmentek nyugatra, vagy akik visszatértek az otthonaikba, például Kijevbe.

– Hogyan tudják megoldani ennyi ember ételmezését, egészségügyi ellátását?

– Az egészségügy korábban is sok problémával küszködött, ez a helyzet ma is fennáll. Az ételmezést segélyekből oldjuk meg. Az egyházi intézményekben ezerkétszáz menekültet helyeztünk el. De ennél jóval több emberről kell gondoskodnunk, hiszen gyakorlatilag minden település iskolája, óvodája tele van menekültekkel, és a helyi önkormányzat sehol nem tudja megoldani az ellátásukat, rendre az Egyházhoz, hozzánk fordulnak.

– Érkezik elegendő segély?

– Amikor elfogy, hála a gondviselésnek, mindig éppen akkor érkezik egy szállítmány. De a napokban például az egyházmegyei karitászs válságcsoporthatól azt az információt kaptam, hogy csak fél raklapnyi liszt maradt meg valamennyi konzerv.

Szóval, az a jó támogatás, ami rendszeres. Nagy segítség, ha számíthatunk arra, hogy például minden héten kedden vagy havonta egyszer – mindenestre kiszámíthatóan – érkezik egy mikrobusz élelmiszerrel, mert arra tudunk építeni. De persze az alkalmi adományok is nagyon fontosak.

– A karitászmunkatársak kitartanak. Lelkileg milyen kapaszkodóik vannak?

– Szinte mindenki elmondja, hogy az ima jelenti a legnagyobb erőforrást. Istenbe kapaszkodnak. És erőforrás az is, hogy itt vagyunk egymásnak: a család, a barátok, a munkatársak. Egyébként az egész helyzetet kezdjük evangelizációs feladatnak látni. Például a Kelet-Ukrajnából jövők majdnem teljesen vallástalanok. Isten engedte, hogy idekerüljenek, ahol szavak nélkül is találkozhatnak az evangéliummal. Húsvétkor az egyik faluban pászkás kosarat vittek a menekülteknek, és arra kérték őket, hogy legalább egy imát mondjanak el az ünnep alkalmával. A hatvan menekült családból egyetlen idős néni volt, aki félig tudta még a *Miatyánkot*, a többiek még soha nem imádkoztak.

Ezek az emberek csodálkoznak azon, hogy itt segítenek nekik, ingyen és önként. Kapják a tojásk, a lekvárt, a kompót, olyan emberek től, aki eladhatnák mindezt a piacon, hiszen a húszezer forintos nyugdíjuk mellett nagyon is szükségük lenne a pénzre. Kárpátalján a nem hívó menekültek is megtapasztalják, hogy jók hozzájuk az emberek, és ez elgondolkoztatja őket, keresik az okát, hogy miért. A mi templomunkba is be-bejönnek szentségimádásra, ami egész nap van. Nem tudják, hogy mi történik, de érzik, hogy valahogy jó nekik itt lenni, valami megérinti őket.

Az egyik pravoszláv menekült család arról vallott nekünk, hogy bár néha korábban is elmentek templomba, itt, Kárpátalján értették meg, hogy az Isten szeretetet. Azelőtt nem így gondolkodtak róla. Az evangélium most jutott el hozzájuk. A többiek általában nem tudnak mit kezdeni a vallással. A munkatársaim próbálták liturgikus alkalmakat tartani nekik, csekély sikerrel. De a szemé-

lyes kapcsolatok által mindig megtörténik az evangelizáció: érzik, hogy szeretik őket, és ezen elgondolkodnak. Nemrég azt kezdték kérdezgetni, hogy kaphatnának-e ima-

”

Erőforrás az is, hogy itt vagyunk egymásnak: a család, a barátok, a munkatársak. Egyébként az egész helyzetet kezdjük evangelizációs feladatnak látni. Például a Kelet-Ukrajnából jövők majdnem teljesen vallástalanok. Isten engedte, hogy idekerüljenek, ahol szavak nélkül is találkozhatnak az evangéliummal

könyvet. Be kellene indítanunk az ukrán nyelvű iratmissziót.

– Sokan és sokat imádkoznak mostanában a békéért...

– Igen, és úgy látszik, mintha nem lenne eredménye, hiszen a háború nem ért véget. Pedig a békéért való imádkozás nem haszontalan. Sok Kárpátalján maradt ember szívében minden logika ellenére megszületik a béke, és ezt nem veheti el tőlük senki. Mások képesek kibírni ezt a mostani szörnyű helyzetet, vagy növekedni tudnak lelkieg. Sokan meg is térnek, ez pedig mind-mind a békéért szóló imádságoknak köszönhető, azok gyümölcse.

Arra szeretnénk kérni minden hívőt, hogy ne hagyja abba az imát a békéért és a Kárpátalján élőkért.

(További tudnivalók a kárpátaljai karitászsról: <http://www.caritas-transcarpathia.com/hu/>, Facebook: Kárpátaljai Szt. Márton Karitászs)

Körössy László
Fotó: Fábián Attila

szervezni, fogadni a segélyszállítmányokat, és elosztani a forrásokat, mindezt egy olyan helyzetben, amikor mindenki a saját és a családja életéért is felelős.

Megéltük, hogy a közösségeink pár nap leforgása alatt szétestek. Ismerőseink, barátaink (akikre korábban számíthattunk) sorra hagyták el az országot. Volt, aki telefonált, hogy menjünk mi is, vagy azt mondták: „soha nem jövünk vissza”. Mindez nagyon megviselt minket, súlyos veszteségként, gyászként éltük meg. Ezzel együtt tulajdonképpen meglepő, milyen sokan itt maradtak mégis.

– Mi motiválja azokat, akik Kárpátalján maradtak?

– Úgy érezzük, hogy feladatunk van azon a helyen, ahova Isten helyezett minket. Egyik pillanatról a másikra nem hagyhatunk ott mindent, főként azokat az embereket nem, akik számítanak ránk.

kellene velük, de az iskolai oktatás jelenleg nem működőképes Kárpátalján. Előfordul, hogy egy-egy kisebb csoport szerveződik, valaki foglalkozik a tanulókkal, de a munkatársainknak ez a tevékenység már nem fér bele az idejükbe. Helyenként az anyukák átveszik ezt a feladatot.

Azt gondolom, döntő lesz, hogy mi történik a nyáron. Ha kicsit sem normalizálódik az élet, akkor attól félek, azok is elmennek innen, akik eddig maradtak. Az apa nélkül itt maradt családoknak például elégük lesz abból, hogy nem találkoznak a családfővel, teljesen érthető, ha elindulnak utána.

Jelenleg mindenki a napi feladataira koncentrál, az élet itt most nem tervezhető, a politikai helyzet is bizonytalan. Senki nem tudja, mi lesz. Az emberekben állandó a veszélyérzet. Majdnem mindennap van légiriadó. Már sokan kikapcsolták a telefonjukon a letölthető riasztóprogramot, de a szirénákat hallani lehet a városban.

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. 22 órákor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István téig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest, IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órákor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karítázscsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órákor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest, XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órákor kezdődő szentmisék után a kis-templomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajorplebania.hu/>

Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Állomás u 61/a) várja az engesztelő híveket minden első szombaton 10 órától közös rózsafüzér-imádságra, melyet nemzetünk és hazánk lelki megújulásáért ajánlunk fel. Zárán dokcsoportok bejelentkezése: Mezőfi Zoltán +36/70-363-7645. www.mariahaza.hu

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órákor, a budapest-belvárosi Nagybaldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest, V. kerület, Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Csobánka – Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódnak a nagy múltú elsőszombati szentmisék. Mindenkit szeretettel várnak a festői szépségű Mária-kegyhelyen 2022. május 7-től október hónapig minden első szombaton a szentkúti kápolnában fél 11 órákor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-imádságra és a 11 órákor kezdődő szentmisére.

BÚCSÚ

Búcsúszentlászlón, 2022. május 29-én, Urunk Mennybemenetelének ünnepén, 11 órákor búcsúi szentmisét celebrál és megbérmálja a fiatalokat Dr. Takáts István érseki általános helynök. A szentmisén közreműködik a kegytemplom Szent László-kórusa.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (2016 Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.) 2022. június 3-án 18 órától 6-án 13 óráig pünkösdi lelkigyakorlat Lukovits Milán ferences atyával. Június 16-án 18 órától 19-én 13 óráig Kardos Csongor ferences atya lelkigyakorlata „A művészetek ál-

tal közelebb Istenhez” címmel. Június 23-án 18 órától 26-án 13 óráig Dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata: „A szeretetről”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

MEGEMLÉKEZÉS

Forsthoffer Máté bencés atya halálának 32. évfordulóján szentmisét mondanak érte a budapest-belvárosi Ferences templomban (1053 Budapest, Ferenciek tere 9.) június 8-án, szerdán este fél 7-kor.

HALÁLOZÁS

Miklós Mária, egykori kispesti lakos, betöltvén a 100. életévét, 2022. április 26-án, szentségekkel megerősítve visszaadta lelkét a Teremtőjének. Temetése Budapesten, a kispesti temetőben, a szülei sírjába helyezve történt. Az engesztelő szentmiseáldozat Budapesten, a Boldog Özséb Plébániatemplomban került bemutatásra. Gyászoljuk és szeretettel gondolunk rá: Sebők család (Bp.) és a Katolikus Szeretetszolgálat Csákvári Szent Vince Otthon közössége.

Fájdalommal, de az újbóli találkozás szilárd reményében tudatjuk, hogy Fodor Artur kürtművész, a Magyar Rádió örökös tagja, a Pécsi Ciszterci Nagy Lajos Gimnázium 1944-ben érettségizett öregdiákja 96. életében, 2022. május 5-én visszaadta lelkét Teremtőjének. Május 31-én 12.45 órákor kísérik utolsó útjára a Farkasréti temető Makovecz-ravatalozójából, lelki üdvéért a szentmisét ugyanaznap 17 órákor a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony-plébániatemplomban (Budapest, I. Krisztina tér.) mutatjuk be. A gyászoló család

Az Egri Főegyházmegye a papság és a rokonság nevében fájdalommal és a feltámadásba vetett hittel tudatja, hogy Gordos Miklós c. kanonok, c. esperes, ny. plébános életének 73., áldozópapságának 47. évében, 2022. május 6-án, a nagyiváni Szent József Otthonban szentségekkel megerősítve elhunyt. Lelki üdvéért a szentmisét május 19-én, a tiszaiújvárosi Magyarok Nagyasszonya-templomban mutatták be, majd az altemplomban helyezték sírba az örök élet reményében.

FELVÉTELI

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye várja a papi hivatásra készülő jelentkezését. Az idei konkurzusra 2022. június 29-én kerül sor Esztergomban. A jelentkezők az Érseki Papnevelő Intézetben háromnapos együttlét keretében ismerkednek a szemináriummal. Jelentkezni, írásbeli felvételi kérelmet küldeni legkésőbb május 31-ig lehet a Főegyházmegyei Hivatalba (1014 Budapest, Uri utca 62.). Bővebb információ: <http://esztergomszeminarium.eu>

KÁNTORKÉPZÉS

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye kántorképző tanfolyamot hirdet. A tanfolyam 2022. július 4. és 15. között kétéhetes intenzív képzéssel kezdődik, amely ez év szeptemberétől 2023 májusáig havonta egy-egy szombati napon való találkozással folytatódik. A tanfolyam két helyszíne: a debreceni Szent József Gimnázium épülete és a debreceni Megtestesülés-templom. A tanfolyamot Náray Máté, a debreceni Megtestesülés-templom kántor-karnagya vezeti. Jelentkezési határidő: 2022. május 31. További információ:

Náray Máté T.: 06/30-530-8200, e-mail: kantor.megtestesules@gmail.com

KÉPZÉS

A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Lelkigondozó – Pasztorális tanácsadás és szervezettejesztés mesterképzést hirdet a 2022/2023-as tanévben. A képzésre szerzetesek és világiak jelentkezését is egyaránt várják. megszereshető szakképzettség: pasztorális tanácsadó és szervezettejesztő szakember. Szakfelelős: dr. Varga Kapisztrán OFM főiskolai tanár. A nagy érdeklődésre való tekintettel a jelentkezés MEGHOSSZABBÍTOTT határideje: 2022. május 27. Részletesebb információk a képzés oldalán: <https://sapientia.hu/> vagy a Tanulmányi Osztály munkatársainál: T.: +36/1-486-4484, e-mail: tanulmanyi.osztaly@sapientia.hu

KIÁLLÍTÁS

Covid-19: büntetés vagy kegyelem...? címmel különleges és elgondolkodtató tárlatot nyitottak meg április 2-án, szombaton délután a budapest-terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz-templom altemplomi kiállítótermében (1065 Budapest, Pethő Sándor u. 2., a Nagymező és a Király utca sarkán.). Topor Márta, Kecskés Viktor és Kiss György fotókkal, installációkkal mutatják be azt, ami az emberiséget és szűkebb környezetüket érte az elmúlt két évben. A tárlat megtekinthető hétköznapokon 07.30-12 óra és 15-19 óra között, vasárnap és ünnepnapon 08.30-13, valamint 16.30-19.30 óra között. Mindenkit szeretettel várnak.

MEGHÍVÓ

Szent Mónika Közösségek országos találkozója lesz 2022. május 28-án, szombaton 9-15 óra között Kiskunmajsán, a Kisboldogasszony-templomban (6120 Kiskunmajsa, Petőfi tér 9.). A 11 órákor kezdődő szentmisét Bábel Balázs kalocsai-kecskeméti érsek metropolita mutatja be. A vonattal érkezőket ingyenes döttó kisvonat szállítja a templomhoz. A szervezők szeretettel várják az imádkozni vágyó édesanyákat, családokat!

A Műegyetemi Katolikus Közösség (MKK) idén ünnepli megalakulásának 30. évfordulóját (1992-2022). Ebből az alkalomból 2022. június 11-én, szombaton 11 órákor ünnepi hálaadó szentmisét mondanak a Magyar Szentek Templomában (Budapest, XI. kerület, Magyar tudósok krt. 1.).

TÁJÉKOZTATÁS

Az Esztergomi Bazilikában 2022. május 1-jétől a tíz főt elérő csoportok látogatása esetén kötelező az audio-guide használata, hogy a Bazilikában az egy időben látogató csoportok ne zavarják egymást. Kéri, hogy a csoportok ezután már audio-guide-dal érkezzenek. Amennyiben nem rendelkeznek ilyen készülékkel, előzetes bejelentés esetén tudnak bérelni a helyszínen, költségtérítés mellett.

IDÉZÉS

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Püspöki Bírósága tisztelettel megidézi az ismeretlen helyen tartózkodó Sarah Louise Morrison (született: Redditch, 1990) alperest, hogy a Butler contra Morrison köteléki perben 2022. május 30-án, hétfőn 10.00 órákor a Bíróság Székhelyén (6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.) megjelenni szíveskedjék. – Dr. Kovács József bírósági helynök, Csikós Emese Viktória bírósági jegyző.

ADÁSVÉTEL

KÖNYVEKET vásárolok, szentképeket elfogadok gyűjteményembe. T.: 06/20-341-9106

ALBÉRLET

BUDÁN csendes, alagsori, 30 nm-es lakás kiadó egyedülálló nőnek. Jó közlekedés, templomok közelében, matrac, hűtő van. 150.000 Ft + rezsi/hó + 1 havi kaució. T.: 06/30-177-8019, délután.

ELTARTÁS

ELTARTÁSI, életjáradéki szerződést kötnék budapesti vagy egri ingatlanért, ottlakás nélkül, akár plébánosi ajánlással. T: 06/70-300-4988

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol. Budapest, VII. ker., Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPENZT, bélyeget, képeslapot, papírrégi-seget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre át-

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az Új Ember hasábjain! Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje el gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz! Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él az aprohirdetes@ujember.hu címre. Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat. Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni. A befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

veszünk. Budapest, VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

TAKARÍTÁS

ABLAKTAKARÍTÁST VÁLLALOK Bács-Kiskun megyében. T.: 06/70-633-2244

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

ÓLÓMŰVEGABLAOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

VÁSÁROLOK régi pénzeket, katonai tárgyakat, kitüntetéseket, régi kéziratokat, antik könyveket, karórákat, szőnyegeket, festményeket. Teljes hagyatékot, akár kiürítéssel. Séra Péter T.: 06/30-9666-349

A hirdetések tartalmáért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.

Nem tud dönteni? Mi megkönnyítjük a választást.

AJÁNDÉKOZZON UTALVÁNYT, MELY LEVÁSÁROLHATÓ AZ *Új Ember* KÖNYVESBOLTBAN.

AJÁNDÉKUTALVÁNY
5000 FT, AZAZ ÖTEZER FORINT ÉRTÉKBEN
Beváltható 2021. december 31-ig az Új Ember Könyvesboltban kapható bármely termékre. (Budapest, V. Ferenciek tere 7-8.)
Az utalvány egyszeri alkalommal, egy összegben vásárolható le, és készpénzre nem váltható.

ELÉRHETŐSÉGEINK:
1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8. (Kárpátia-udvar)
Telefon: (06/1) 266-0845; weblolt: bolt.ujember.hu

MAGYAR KURÍR
KATOLIKUS HETILAP

Új Ember
kiadványok

Új Ember
KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. MÁJUS 23.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körössy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabián Attila, Gátas Judit, Horogsszegi-Lenhardt Enikő, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodítek Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

A misszionárius az, aki odalép az emberekhez

Találkozás a Brazíliában szolgáló Sirák Borival, a Katolikus Shalom Közösség tagjával

Moysés Azevedo, a Katolikus Shalom Közösség alapítója különleges ajándékot adott II. János Pál pápának az 1980-ban Brazíliában rendezett Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson: felajánlotta magát a fiatalok misszionáriusának. Két évre rá, éppen negyven évvel ezelőtt azután létrejött a Katolikus Shalom Közösség, amely 2009-től Magyarországon is működik. Budapesti evangelizációs központjukban, a HungaRio kávézóban találkoztunk Sirák Borival, aki három év után látogatott haza Brazíliából.

– Hogyan került kapcsolatba a közösséggel?

– 2014-ben egy barátnőm az interneten talált rá a közösségre, amikor fiatal katolikusokkal szeretett volna megismerkedni. Írt nekik egy e-mailet, amire a misszionáriusok meghívták őt a házukba. Nem akart egyedül menni, ezért magával vitt. Pár nappal később kezdődött egy fiataloknak szóló nyári táboruk Siófokon, amire nagy bátrán elmentünk. Attól kezdve nem szakadtunk el a közösségtől.

– Mi az, ami megragadta, és meg is tartotta a közösségben?

– A misszionáriusok hitelessége. Amikor arról beszélnek, hogy Isten szeretete boldoggá teszi őket, ezt látom is az életükben. Boldogok, de nem azért, mert semmi rossz nem történik velük, hanem mert megtapasztalják Isten szeretetét. Ez nagyon vonzó, és kíváncsivá teszi az embereket. En ettől akkor, tizenhét évesen szinte függővé váltam. Tizenkettedikes gimnazistaként persze első volt a tanulás, de mellette folyamatosan ott akartam lenni a közösségben, pedig néptáncoltam és népi ének-órákra is jártam. Néprajz szakra jelentkeztem az ELTE-re, így a diósdí lakóhelyemhez képest az egyetem közel volt a Bakáts téri és a Horváth Mihály téri közösséghez.

– Hogyan köteleződött el a közösség felé?

– Imacsoportba jártam heti szinten, de úgy éreztem, ez nem elég. Elkezdtem az egyéves hivatástisztázót, majd 2016 végén beléptem a szövetségközösségbe, ahová azok tartoznak, akik a saját helyükön élnek és dolgoznak, de elkötelezettek a misszióban, amit a saját környezetükben élnek meg. Az életközösségben élők pedig mindent hátrahagyva oda mennek, ahová a közösség által a Jóisten hívja őket. A szövetségközösségben heti két alkalommal találkoztunk imádságra, és személyes, illetve közösségi képzéseket is kaptunk. Két lelki kísérőm lett, egyikük a hivatás megélésében segít, másikuk a belső utamra lát rá. Az egyetemi tanulmányaim idején reggelente misére jártam, majd nemegyszer a könyvtárban imádkoztam, hiszen a szövetségközösség és az életközösség tagjai napi két órát töltenek imádságban. Naponta imádkozzuk a rózsafüzért, olvassuk a Bibliát, és szabadabb imát is mondunk. Aztán 2018-ban kértem, hogy hadd menjek misszióba.

– Ezt kifejezetten külföldön képzelte el?

– Kérhettem volna, hogy Európában maradjak, de úgy gondoltam, ha

már missziót vállalok, akkor oda megyek, ahová küldenek. Így kerültem 2019-ben São Paulóba, azzal a szándékkal, hogy két évig élek majd ott mint a közösség misszionáriusa. Idővel rájöttem, a legbensőbb vágyam az, hogy életközösségben éljek, és vállaljam, hogy mindig oda megyek, ahová küldenek, bármennyi időre. Így kint maradtam Brazíliában.

– Mit szölkáltak ehhez a szülei és a családja?

– Én vagyok a legidősebb a négy testvér közül. Amikor eljöttem otthonról, huszonegy éves voltam. Nagyon nehéz volt elsőként elhagyni a családi fészket, de most már a testvéreim is kiröpülnek, a húgom nemrég házasodott. Bár én úgy éreztem, adtam a családomnak kis jeleket arról, hogy maradok, ez valahogy mégsem mindig volt egyértelmű. Két évre számítottak.

– Az életközösségben is lehet a misszionáriusoknak családjuk. Ön hogyan képzelte el a jövőjét?

– Ezen a téren is egy bizonyos utat követünk. Miután a hivatástisztázás megtörtént, van egy megkülönböztető időszak, ami egyeseknél rövidebb, másoknál hosszabb. Én most ebben a keresési szakaszban vagyok, szeretném megtalálni, hogy milyen életállapotra hív az Úr. Az életszövetségben vannak papok, cölibátusban élők és családok. Úgy szokták tanítani nekünk, hogy az ember akkor látja meg igazán, mire hívja a Jóisten, amikor már mindenre nyitott, amikor úgy érzi, ugyanolyan szívesen házasodna meg, mint amilyen szívesen élne cölibátusban. Amikor idáig eljut valaki, az azt jelzi, annyira szereti a Jóistent, hogy azt az életformát akarja, amit ő szán neki. Az ember ösztönösen vágyik valamire. Nehéz, de jó eljutni arra a pontra, amiről Szent Pál így beszél: élek én, de most már Krisztus él bennem. Nem arról van szó tehát, hogy nekem mindegy, milyen lesz az életutam, hanem arról, hogy hiszem, én bármelyik életállapotban boldog leszek.

– Van valamilyen külső jele az elköteleződésnek?

– A tau kereszt a jelünk, amit a nyakunkba akasztva viselünk. A zsinór különböző színei fejezik ki, hogy valaki szövetségközösségben vagy életközösségben köteleződött-e el, hogy melyik képzési időszakban van, illetve hogy már megszentelt életet él-e.

– Brazíliában hogyan alakult az élet?

– 2019-től São Paulo államon belül egy kisvárosban, Araraquarában voltam másfél évig. Amikor elköteleződtem az életközösségben, intenzív képzési időszak kezdődött a közösségünk központjához közel, ahol a három képzési házunkban negyven-ötven fiatal él tíz képzővel. A külvilág ott megszűnik. Lelki és emberi erettséggel kapcsolatos képzéseket kapunk, teológiát, egyháztörténetet tanulunk, gyakorlati ismereteket is elsajátítunk. Minden ház valamilyen tevékenységben él: mi gyertyákat öntöttünk és festettünk, egy másik ház saját sütésű kekszeket árul, a harmadik ikonokat készít, ami a brazilok számára igazi különlegesség.

– Nem voltak nyelvi nehézségei? Amikor kiutazott, tudott már portugálul?

– Még itthon elkezdtem tanulni a nyelvet, hogy megértsem a közösség dalait, könyveit, képzési anyagait. Amikor útnak indultam Brazíliába, már tudtam valamennyire portugálul, de így is kulturális sokként éltem meg a megérkezést.

– 2019 óta most jött haza először?

– Igen. Évente húsz nap szabadságot kapunk, de nehéz megoldani, hogy hazautazzunk Európába. Három év után a közösség mindent megtesz azért, hogy a misszionárius meg tudja látogatni a családját és a szülőföldjét. A húgom azt kérte, hogy akkor legyen az esküvője, amikor én is itthon leszek. Végül a közösség támogatásával haza tudtam jönni a tervezett időpontra, harminc napra.

– Milyen érzés volt hazalátogatni ilyen hosszú idő után?

– Nagyon érdekes. Úgy látom, hogy minden más, mint amikor elmentem. De tulajdonképpen aki igazán más, az én vagyok. Látom, hogy a családom életében is mennyi mindent tett a Jóisten, látom, hogy jól vannak, én is jól vagyok. Ez nagy öröm.

– Milyen körülmények között él Brazíliában?

– Fortaleza közelében, a közösség diakóniának nevezett központjában élnek a vezetőink. A missziós tapasztalatszerzés után január végén odahelyeztek. Száznyolcvan vagyunk hat házban, mindegyikben négy-öt apartman kapott helyet. A miénkben nyolcan élünk együtt, szobánként ketten-hárman. Olyan, mintha a közösségnek lenne egy lakóparkja lakóhelyiségekkel és irodákkal. A papok, a családok és a cölibátusban élők külön apartmanokban laknak, de egy helyen. Van, hogy nyüzsgőnek a gyerekek, nagyon gyümölcsöző ez az életforma, senki sem magányos. A testvéri életállapotokban kiegészítjük egymást. Minden ember életében Isten a legfontosabb, de csodálatos a testvérekkel együtt haladni közösségben, családban. Megtapasztaljuk, hogy amit fájdalmas elveszíteni, ahelyett százszor többet ad a Jóisten.

– Hogyan zajlik egy napjuk?

– Az életközösségnek, legyen az a világ bármely pontján, mindenütt szinte ugyanaz a napirendje. 6.45-

kor kelünk, fél órát takarítunk, rendet rakunk, majd reggelizünk, és együtt elmondjuk a reggeli dicséretet a kápolnában. Ezután csöndben végezzük a kétórás imádságot az Oltáriszentség előtt. Ezt egyórányi képzés követi, esetleg szabadidő vagy takarítás. Délben szentmisén veszünk részt, aztán ebédelünk, majd két órától mindenki a saját apostoli munkájával foglalkozik.

– Milyen missziós feladatai vannak?

– Mindenütt, ahol a közösség jelen van, működik egy evangelizációs központ, Budapesten például a HungaRio kávéház. Brazíliában néhol egy hatalmas komplexum része a kávézó. Van, aki ezt vezeti, más a misszió pénzügyi felelőseként dolgozik, megint más fiatalok csoportjának tart imaalkalmakat, lelki kísérést végez, a közösségi tagok képzésével foglalkozik vagy programokat szervez. Én egy időben a kávézó felelőse voltam, összeállítottam a menüt, intéztem a vásárlást, programokat szerveztem. A képzési évben a gyertyakészítés volt a munkánk. Amióta a központba kerültem, irodai munkát látok el. Körülbelül hatvan-hetven országban vagyunk jelen a világon, valamennyi misszióról gondoskodunk. A közösség vezetője, Moysés Azevedo és a közösség felelősei is itt élnek, ebben a központban. Ez az a hely, amire példaként tekintenek a missziók.

– Voltak olyan missziós tapasztalatai, amelyekre ma is szívesen emlékszik vissza?

– Magyarországon is meglepődnek az emberek, ha egy brazíllal találkozunk. Brazíliában ugyanígy rácsodálkoznak arra, ha valaki magyar, nem tudják, mit keres ott, és hogyan lehet boldog olyan távol a hazájától. Így aztán az emberek érdeklődnek, kérdezzetnek, miért jöttem. Van, akit lenyűgöz a jelenlétem célja, mások számára viszont botrányos. A lényeg az, hogy felkavarjuk az emberek szívében az állóvizet, s így elgondolkozzanak azon, hogy mi az élet igazi értelme, értéke. Nekem nem az a fontos, hogy mindenki elfogadjon.

– Nem volt nehéz elszakadnia itthonról, a gyökereitől, a családjától, és megválni az érzelmi biztonságtól?

– Persze, nehéz volt. Indulás előtt azt szoktuk mondani: „Istenem, vigyázzok azokra, akiket rám bízol, de az enyémre te vigyázz.” A misszióban rengeteg emberrel találkozunk, idősebbekkel, fiatalokkal egyaránt. Van, akit új anyaként, testvérként, akár saját gyerekként szeretünk. Azt is megtapasztaljuk, hogy a Jóisten sokkal nagyobb szeretettel vigyáz a mieinkre, akiket hátrahagyunk. Igazából bármihez hozzá lehet szokni, az idő segít. Odakint eleinte például nagyon hiányzott nekem a tejföl, még három év után is vágytam rá. Most itthon tele van a hűtő tejföllel, mégsem kívánom úgy, mint azelőtt.

– A családjával tudta tartani a kapcsolatot Brazíliából?

– A képzés éveiben nem volt telefonom. Ez a szüleimnek és nekem is nehéz volt, hiszen így kevés információt kaptunk egymásról. Most újra van telefonom, így bármit meg tudunk beszélni. Várom, hogy esetleg

meglátogathassanak kint a szüleim, és lássák, hogy milyen az életem. Egyszer, amikor az irodától az apartmanig hazasétáltam, videón megmutattam nekik a környezetemet, a körülményeket. Amikor Moysés tavaly szeptemberben Magyarországra utazott az eucharisztikus kongresszusra, találkozott a szüleimmel, ami nagyon jó élmény volt mindannyiunknak.

– Moysés Azevedo éppen mostanában járt a Szentatyánál.

– A Shalom Közösség negyvenéves, már javában tart az ezzel kapcsolatos készüllet. A 35. évfordulón hatalmas világtalálkozót szerveztek Rómában. Brazíliában – az európaihoz képest pár hónapos csúszással – most kezd lecsengeni a koronavírus-járvány. A Szentatyával a rendszeres kapcsolattartás fontos, hiszen a közösségünk elsősorban az Egyházat szolgálja.

– A világjárvány nem lehetetlenítette el a missziót?

– Minden rendezvényt, alkalmat online tartottunk, az imacsoportok is így működtek. A kávézóban áttértünk a házhoz szállításra, és online eseményeket szerveztünk. Nagyon nehéz egy misszionáriusnak bezárva lenni, és csak az online térben találkozni az emberekkel. De arra gondoltam, Kis Szent Teréz is a Kármel falai között élt, mégis a missziók védőszentje lett. Nem volt személyes kapcsolat az emberekkel, de ettől még misszionárius volt. Ha nem is vagyok jelen fizikailag, hiszek abban, hogy az életem gyümölcsöt hoz a másik ember életében a tanúságtételelem és az imádságom révén, vagy azáltal, hogy hűséges vagyok a hivatásomhoz.

A pandémia idején Brazíliában senki nem foglalkozott a legszegényebbekkel, így Fortalezaóban mi a hajléktalanok és a szegények felé fordultunk. Éltelt osztottunk nekik, tisztasági felszerelésről gondoskodtunk. Létrehoztunk egy befogadóházat, ahol orvosok nyújtanak ellátást, és orvostanhallgatók is jönnek gyakorlatra. Úgy tapasztaljuk, hogy főleg a fiatalok körében egyre népszerűbb, ha valaki a befogadóközpontban dolgozik vagy önkéntes munkát vállal.

– Sokan megbetegedtek a közösségből? Hiszen éppen a koronavírus-járvány idején mentek a szegények közé, ahol vélhetően sok volt a fertőzőtt.

– A közösségből sokan elkapták a vírust, haláleset is előfordult. Sokan vagyunk, az életközösséghez ezer-háromszázan, a szövetségközösséghez tizenkétvezren tartoznak. Én három oltással nem fertőződtem meg. A misszió velejárója, hogy amit a nép él, azt a misszionárius is vállalja. Ha a rám bízottak ki vannak téve a betegségeknek, akkor én is kiteszem magam ugyanennek a veszélynek annak érdekében, hogy eljussak és szólhassak hozzájuk, közvetíthessem nekik Isten jelenlétét. A misszionárius az, aki odalép az emberekhez.

– Megfogalmazta magának, hogy a mostani életének mik az alapértékei?

– A hivatásunk kulcsszavait mondanám: szegénység, egyszerűség, tisztaság, engedelmesség, szemlélődés, evangelizáció. Ha ezeket megélem, akkor a hivatásomat élem meg.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

HÍREK KÉPEKBEN

• **Trauma – Krízis – Szenvedélybetegség** címmel szerveztek szakmai konferenciát május 12-én az Egri Főegyházmegyei Karitásztól. A konferencián a gyermekvédelemben tevékenykedő mentálhigiénés szakemberek, pszichológusok és pedagógusok számára.

• Május 18-án szentmisével kezdődött a keceli II. János Pál Általános Iskola és Óvoda tízéves jubileumi ünnepségsorozata. A szentmisét Babel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek mutatta be, az egyházmegyei iskolalelkészek koncelebrálásával.

• Május 19-én Kunszentmiklóson szervezték meg az ökumenikus lelkészgyűlést. A rendezvény idején a Szinodalitás, együtt gondolkodás egyházainkban – Bogárdi Szabó István emeritus református püspök, Imrényi Tibor ortodox teológus és Thorday Attila római katolikus pap tartottak előadást.

Kötet jelent meg Ozsvári Csaba ötvösművészről

„Alkotásait mély hite inspirálta. Őszinte elkötelezettsége, Jézus Krisztus iránti szeretete volt az, amely áthatotta az ő művészetét. Nem véletlen, hogy nemcsak Magyarországon, hanem számos más helyen is láthatók az ő művei” – mondta Tornyák Csaba egri érsek Ozsvári Csaba ötvösművészről egy kiállítás megnyitóján. Az Új Ember Kiadványok új nagyra becsült művészre emlékezik.

A *Te arcodat keresem, Uram* – Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért, Megemlékezések – imakilenced című kötetet Török Péter és Orsolya, a Schönstatt Családmozgalom magyarországi vezető házaspárja szerkesztette. Az alábbiakban előszavukból idézünk.

Ozsvári Csaba ötgyermekes családapa, ötvösművész a budapesti, zugligeti Szent Család-egyházközség, a magyar schönstatti lelkeségi mozgalom, valamint a Jeruzsálemi Szent Sír Lovagrend tagja volt. E két utóbbi közösség megfogalmazta és kifejezte azt a szándékát, hogy Csaba életpéldáját követni szeretné, és a Magyar Katolikus Egyház nyilvánossága elé tárni úgy, hogy kezdeményezi a boldogáavatási eljárását. Most, amikor Ferenc pápa az egész Egyházra kiterjesztett szinodális útra indított, ezzel párbeszédre és megújulásra hívott bennünket, rátekintünk újra Csaba életére, alkotásaira és halálára. Mit üzen ezek által nekünk Isten?

2016-ban egy portrékötet jelent meg Csabáról *Szerette az Egyházat* címmel, amelynek ez a kiadvány valamiképpen folytatása. Áttekintő a 2009 óta történt legnagyobb eseményeket, és

a teljesség igénye nélkül bemutatja az előző kötet megjelenése óta napvilágot látott sajtóanyagokat Csabával kapcsolatban. A kiadvány második része egy imakilenced. Szeretnénk, ha Csaba tisztelete lelki hasznot hozna a mában élő, mindennapokkal birkózó Egyház számára, az életünk számára.

Csaba szíve közepében az Egyház állt: a kis-egyház, a család és a nagy, egyetemes Egyház. Mindkettőt szenvedélyesen szolgálta tehetségével és munkájával a maga területén.

Szeretnénk az ő gondolatai alapján, a nyomában járva rátekinteni a saját kapcsolatunkra az Egyházzal. Szeretnénk a hűségünket megújítani, élővé tenni, hogy ezzel járuljunk hozzá a megújuláshoz. Célunk, hogy növekedjen bennünk az Egyház iránti felelősség és szeretet. Az Egyházhoz való viszonyrendszerünk és a hivatásaink teljesen egyéniek és különbözőek. Csaba odaadottsága, elkötelezettsége és mély szeretete viszont segíthet, bármely területen dolgozunk is, hogy kövessük őt, hogy szeressük az Egyházat: isteni tulajdonnak és műnek tekintsük, és az emberi összetevőn javítsunk ma, a mindenfajta elköteleződés válsága idején.

A *Te arcodat keresem, Uram* – Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért, Megemlékezések – imakilenced című kötet megvásárolható az Új Ember könyvesboltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7–8. Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek 9–17 óráig; szerda 10–18 óráig) vagy megrendelhető az Új Ember online könyvárúházból.

B. B.

A Szent Szív szeretete ujjong

Könyv jelent meg Alacoque Szent Margit-Mária életéről

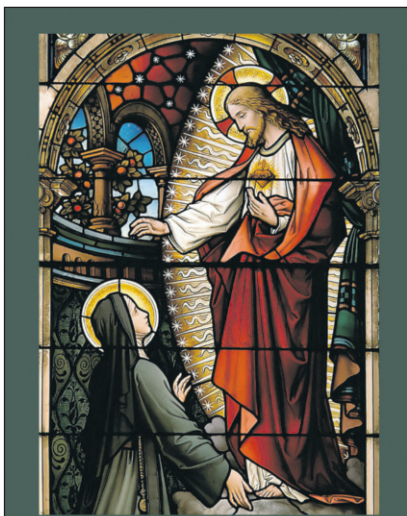
Az *Új Ember Kiadványok sorozatában jelent meg P. Gérard Dufour Egy eucharisztikus élet – Alacoque Szent Margit-Mária, Jézus Szent Szíve tiszteletének apostola* című kötete.

Alacoque Szent Margit-Mária nővér, vizitációs apáca, misztikus látó, a járványos gyermekbénulásban szenvedők és az árvák védőszentje, Jézus Szent Szíve tiszteletének apostola 1647. július 22-én született egy francia faluban, Lauthecourban. 1655-ben, édesapja halála után a charolles-i klarisszák kollégiumába adták, ahol azonban nem maradhatott hosszú ideig, mert súlyos beteg lett: gyermekbénulás támadta meg. Betegsége négy évig tartott, majd váratlanul, csodás módon felgyógyult. 1671-ben vonulhatott csak kolostorba, mégpedig Paray-le-Monial vizitációs apácai közé. A noviciátus idején belső életét rendkívüli jelenségek kísérték, és

megszakítás nélkül Krisztus lelki látásban élt. 1675 februárjában a jezsuita Claude La Colombière lett Margit-Mária nővér lelkiatyja. Miután megnyugtatta a nővért a kapott kegyelmek valódiságáról, Margit-Mária feltárta neki vágyát és küldetését, mely szerint Jézus Szíve tiszteletét kell terjesztenie. 1675. június 15-én, úrnapi nyolcadában történt látomásában az Úr Krisztus azzal bízta meg, hogy gondoskodjék Szent Szívének ünnepeiről. Az alábbiakban a könyvből idézünk néhány gondolatot.

Egy napon Margit-Mária kender fon az Oltáriszentség közvetlen közelében lévő udvaron. Látomásban Jézus napnál ragyogóbb Szívét szemléli, melyet szeráfok vesznek körül. Ezek az angyali lények ezt éneklék: A szeretet győzedelmeskedik, a szeretet élvez, a Szent Szív szeretete ujjong.

Arra szólítják föl Margit-Máriát, hogy ő is csatlakozzék dicsőítésük-

P. GÉRARD DUFOUR
EGY EUCHARISZTIKUS ÉLET
Alacoque Szent Margit-Mária,
Jézus Szent Szíve tiszteletének apostola

höz. De ezt nem meri megtenni. Erre megdöglő, s elmondják neki, ők azért jöttek, hogy vele együtt mutassák be Jézus Szívének a szeretet, az imádás és dicséret méltó, szüntelen, örökké tartó hódolatát. Ezért Margit-Mária helyén tartózkodnak a legszentebb Oltáriszentség előtt, hogy így közbenjárásukkal szüntelen kifejezhessék szeretetét iránta.

Ettől fogva Margit-Mária isteni társainak hívja az angyalokat. Rádöbben, mily tiszta szándék szükségeltetik ahhoz, hogy Istennel beszélhessünk. Margit-Mária minden szabad pillanatát a kápolnában tölti az Oltáriszentség előtt. Előljárójának, akit meglepnek e hosszú imádságok, ezzel a magyarázattal szolgál: Akkor vagyok a legboldogabb, amikor az Oltáriszentség előtt vagyok, ott találom rá szívem központjára, s így szólok hozzá: Ó, Jézusom, szerelmem, vedd el mindazt, amim van, és ami vagyok, és tetszésed szerint végy

birtokodba engem, hiszen minde-nem, amim van, kivétel nélkül minden a tiéd.

Alakíts át teljesen magadba, hogy egy pillanatra se szakadhassak el tőled, és csakis a te tiszta szereteted irányítása alatt cselekedjek!

Egyszer, amikor a szentáldozás vágyától égett, Margit-Mária ezt kérte Jézustól: Taníts meg mindarra, amit szeretnél, hogy mondjak Neked!

A kötetet Mézner Mariann fordította.

P. Gérard Dufour *Egy eucharisztikus élet – Alacoque Szent Margit-Mária, Jézus Szent Szíve tiszteletének apostola* című kötete megvásárolható az Új Ember könyvesboltban (Budapest V. kerület, Ferenciek tere 7–8.) Nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek 9–17 óráig; szerda 10–18 óráig) vagy megrendelhető az Új Ember online könyvárúházból.

Baranyai B.

**SZEMÉLYES
SZERETETTEL
MÁSOKÉRT**

IDŐSEK
TÁMOGATÁSA

GYERMEKEK SEGÍTÉSE

VÉSZHELYZETI
SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

ÖNKÉNTESSÉG

KARITÁSZT TÁMOGATÓ ALAPÍTVÁNY – ADÓSZÁM: 19666275-1-43

